Ludas Matyi

Ára: 1 forint

XIV. évfolyam 8. szám 1958. február 20.

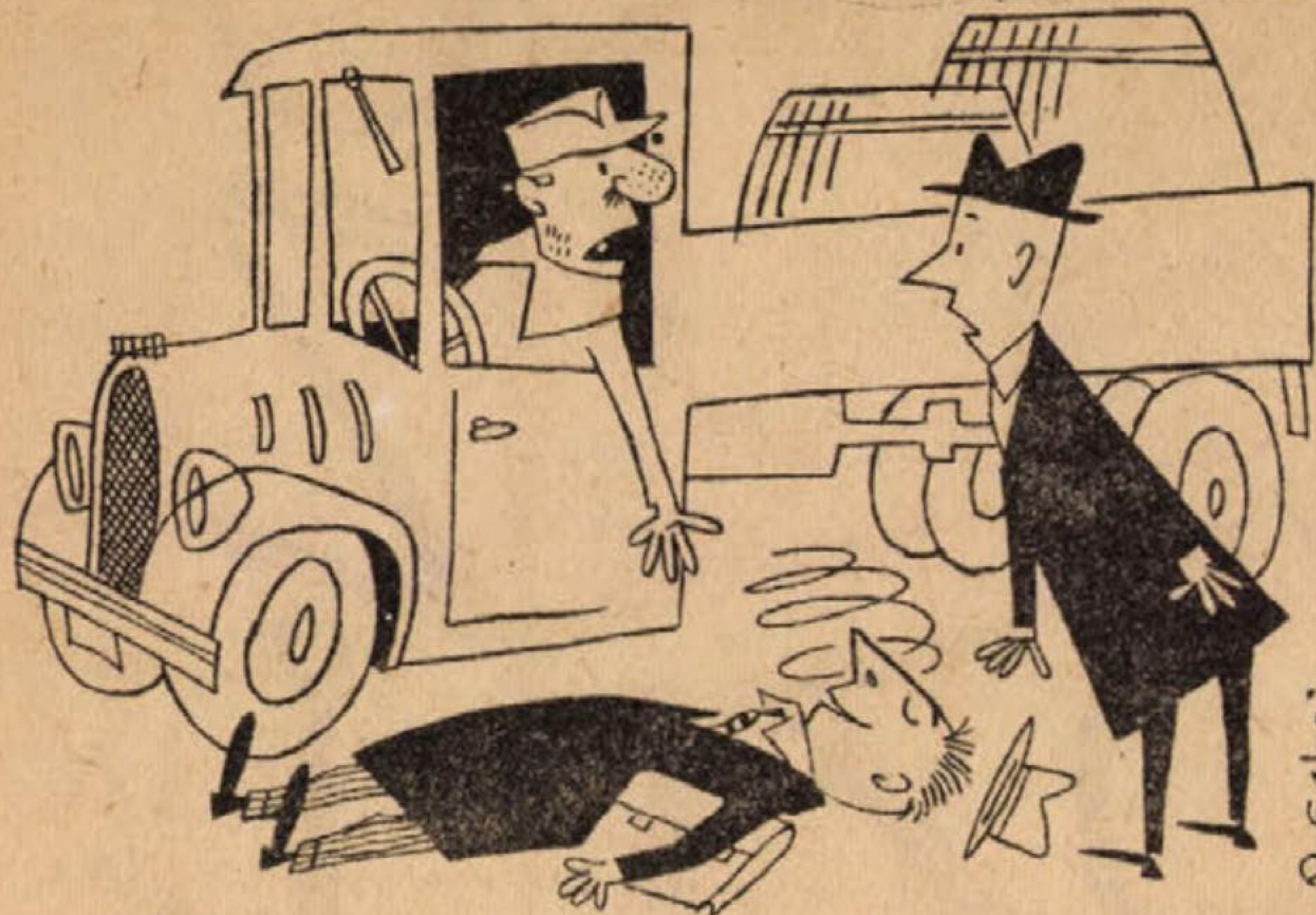

Több mozit! Vagy több jegyüzért?

Hegedűs István rajza

Leheletpróba

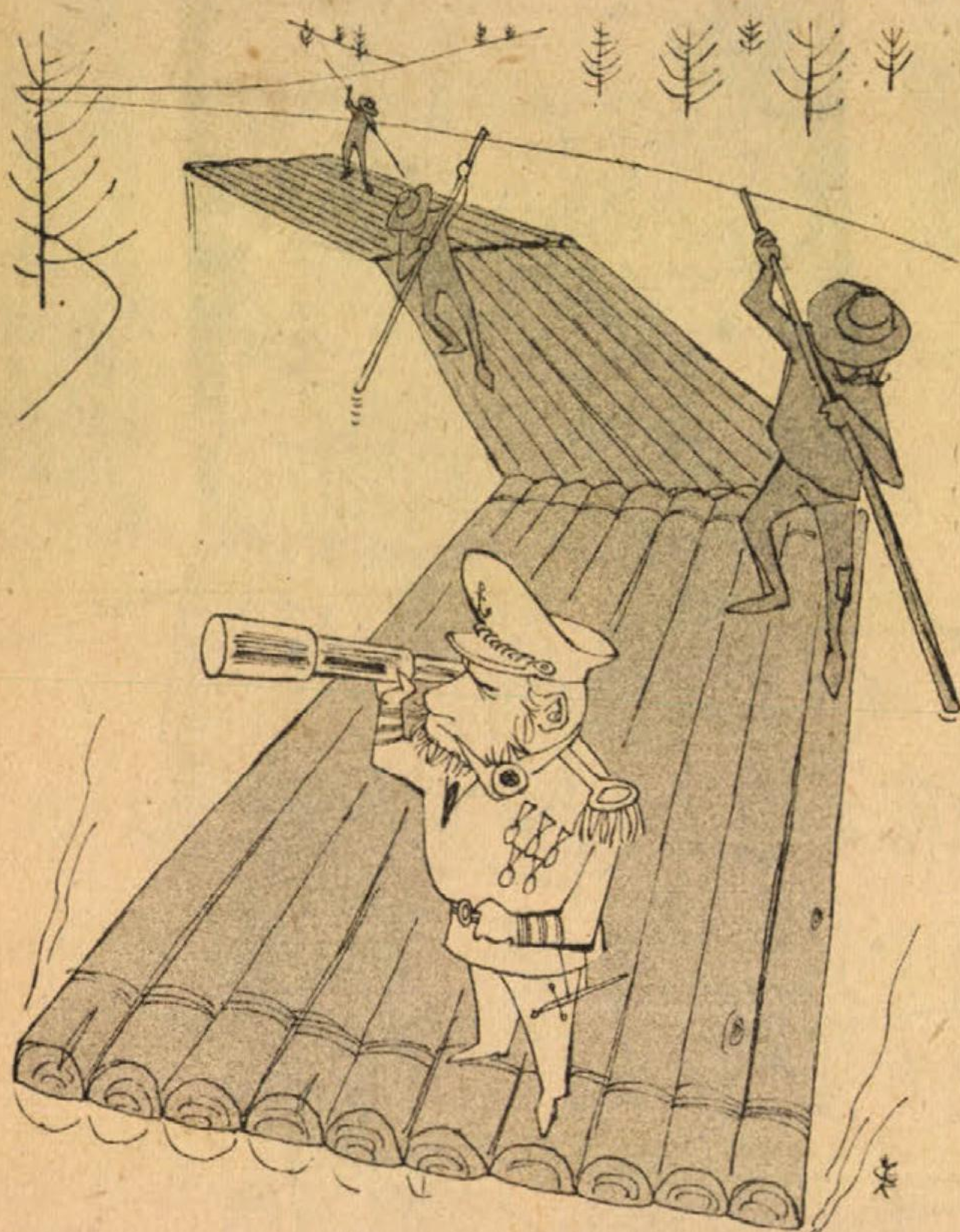
Pusztai Pál rajza

– Ő kérte, hogy leheljek rá. Hát tehetek én arról, ha nem bírja az italt?

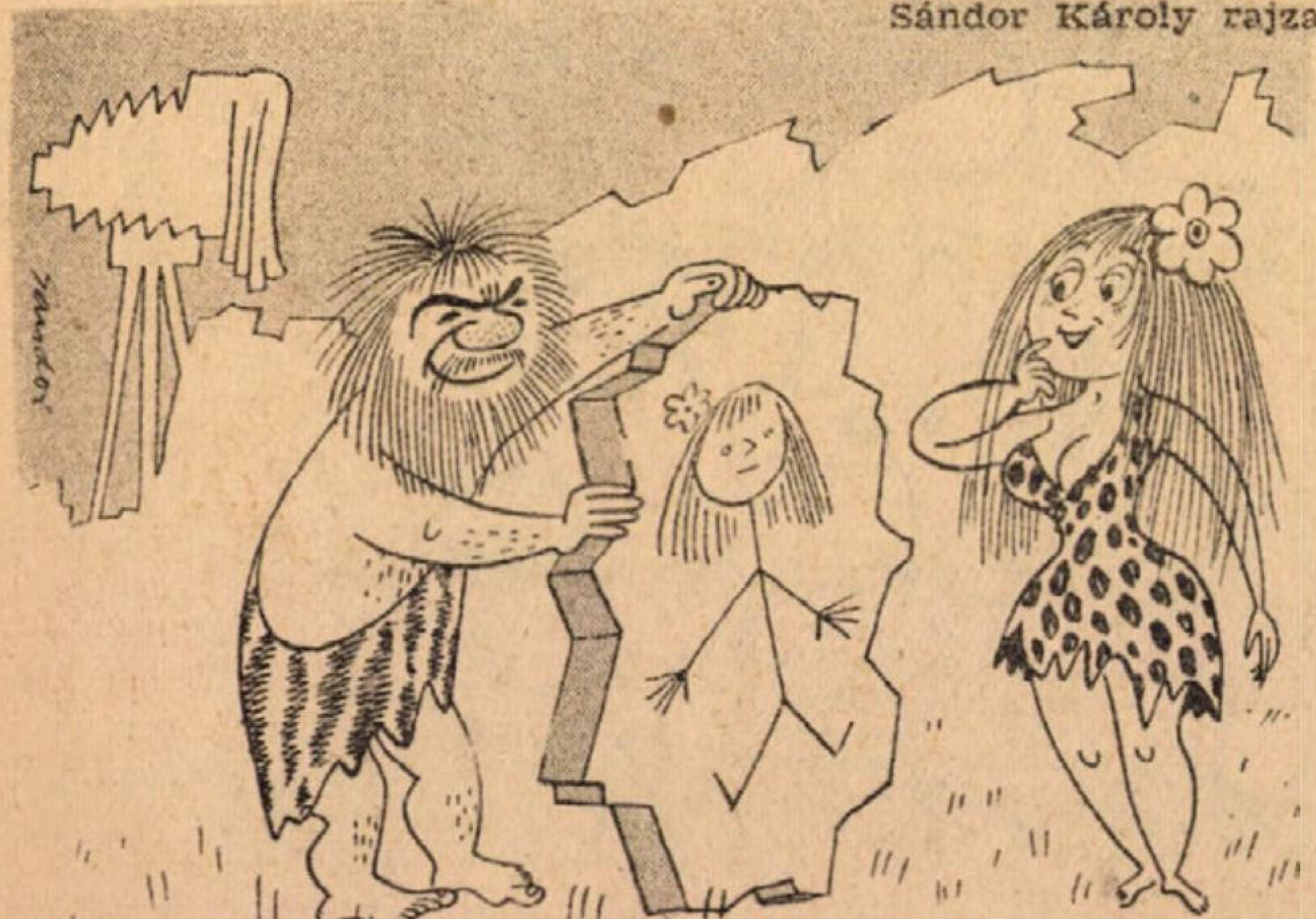
A kapitányt áthelyezték

Réber László rajza

Az első fénykép

Sándor Károly rajza

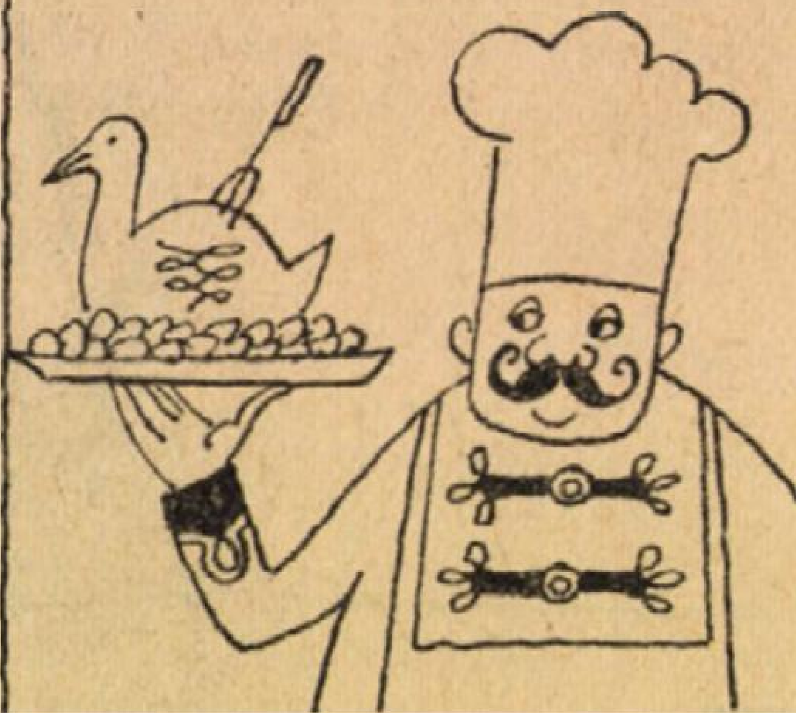

– Nem rossz, csak egy kissé öregít...

Magyaros vacsoraverseny

Be kell vallanom, bolondja vagyok az összes versenyeknek. Van, aki bélyeget gyűjt, vannak italos emberek, mások a gyengébb nemet szeretik erősebben a sok évi átlagnál, az én gyengém a verseny. Minden fajta verseny.

Ezek után érthető, milyen hatalmasat dobbant a szívem, mikor a napisajtó hírül adta, hogy „Magyaros vacsora-VERSENY" lesz. Újabb lehetőség a versengésre, a drukkolásra, már látom lelki szemeim előtt a kialakuló LIBA B-középet, amint önfeledten szavalja kórusban: HAJ-RÁ LI-BA! Gyerünk lúdtalpú gyerekek!

El kell menni, részt kell venni, ki kell tapasztalni! A körúton kezdem a Libafej vendéglőben. Első menet: Aldunai halleves. Hozzák. Isteni. Gyönyörű vörös lé, tartalmas párák: Imádok enni is, ezt a versenyt határozottan nekem találták ki.

Nézzük meg mi ez? Lebbencs, krumplival, galuskával és benne a halak. Jé, ez két leves, összeházasítva. Szétkotrom. Egyik oldalra a lebbencs, másik oldalra a hal. A mamám régen úgy tanított, hogy ha kétféle étel között válogathatok, előbb azt kell megenni, amit kevésbé szeretek, aztán a másikat. Előbb lebbencs, aztán halászlé. Ez az igazi verseny. Két leves versenye egy tálban.

Egy kanál lebbencs. Kipottyan a könnyem, ég a szám, a nyelőcsövem ugrál a kíntól, ebbe a levesbe a hároméves tervben ütemezett összes szegedi paprika benne van.

— Hogy azt a fűzfánfütyülő, rézfaukopogó... és így tovább, és így tovább. Olyan igazi magyaros jellege támadt egyszerre a vacsorának.

De az igazi szurkolót nem űzi el a hideg, a szél, kint van a versenyen hóban, fagyban, mit nekem egy kis paprika? Egy kanál leves, egy pohár víz, egy kanál leves, egy pohár víz. Elfogy a leves. A pincérek figyelmeztetnek a víztakarékossági intézkedésekre. Hogy milyen volt? Mit tudom én. Figyelni azt nem tudtam.

Cigánypecsenye. Párolt marhahús, vadasmártással, krumplinudli körítéssel. Látom a cigánykaravánt, kocsiján egy lánnyal, amint gyúrja a krumplinudlit, csinálja a vadasszószt, az igazi eredeti cigánypecsenyéhez. Keveset, csak kóstolót szabad enni, mert nem tudom végigizgulni az egész versenyt.

A másik versenyzőtárs a soroksári Aranyfélhold. Itt nem kérek levest. Jöjjön a „Szalmaköpülős székelysült".

Megtudom az étlapból, hogy székelyföldön szalmából köpülik kalákában (közös munka) a háztetőt, és a gazda ezzel az étellel vendégeli meg a többieket. Krumpli és rizs tetején két tekercs, körül aszalt szilva, alma és cseresznyeszemek. De mi ez a tekercs? A szétszedés során derül ki, hogy sült hús, valami fekete porral, káposztalevélbe csavarva.

Beleharapok. Kész. Kiütéssel győzött. Kitántorgok a ringből, fújom a számon az orromon át, kirázom a fülemből a borsot. Ez volt a fekete por. Székelyföldön is furcsán köszönik meg a szalmaköpülők segítőkészségét.

Ki a konyhába. Honnan a recept?

— Tetszik tudni, székelyföldön a szalmaköpülés — mondja a szakács.

— Ezt tudom az étlapról, de honnan a recept?

— Köpülés után adtak egy gyorsan készülő ételt. Ezt!!

— Gyorsan készülő? Hús káposztalevélben, krumpli, rizs, szilva, alma, cseresznye?

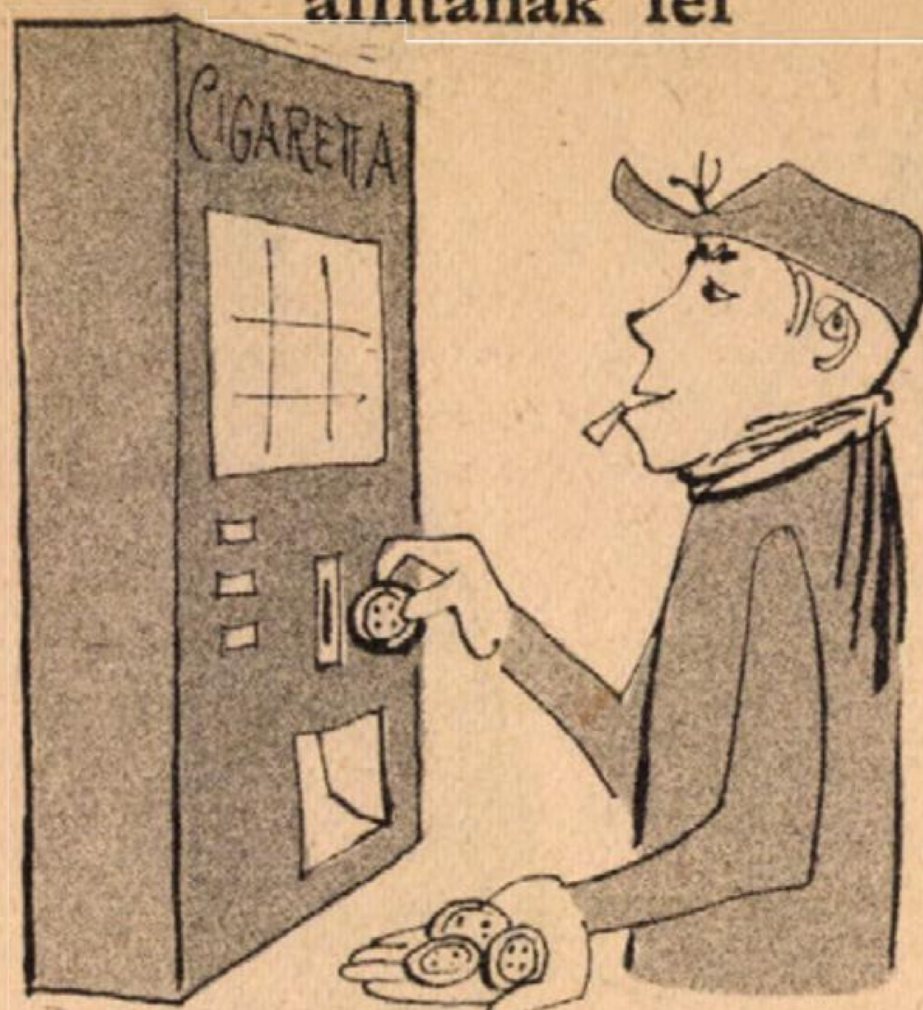
— Ja, ott csak megsütötték zsírban a húst, mi tovább fejlesztettük.

Bemegyek a Bölömbikavendéglőbe. Itt nincs vacsoraverseny. Sebaj. Így legalább nyugodtan megrendelhetem kedvenc magyaros vacsorámat:

— Kérek egy natúrsniclit, sok róseibnivel.

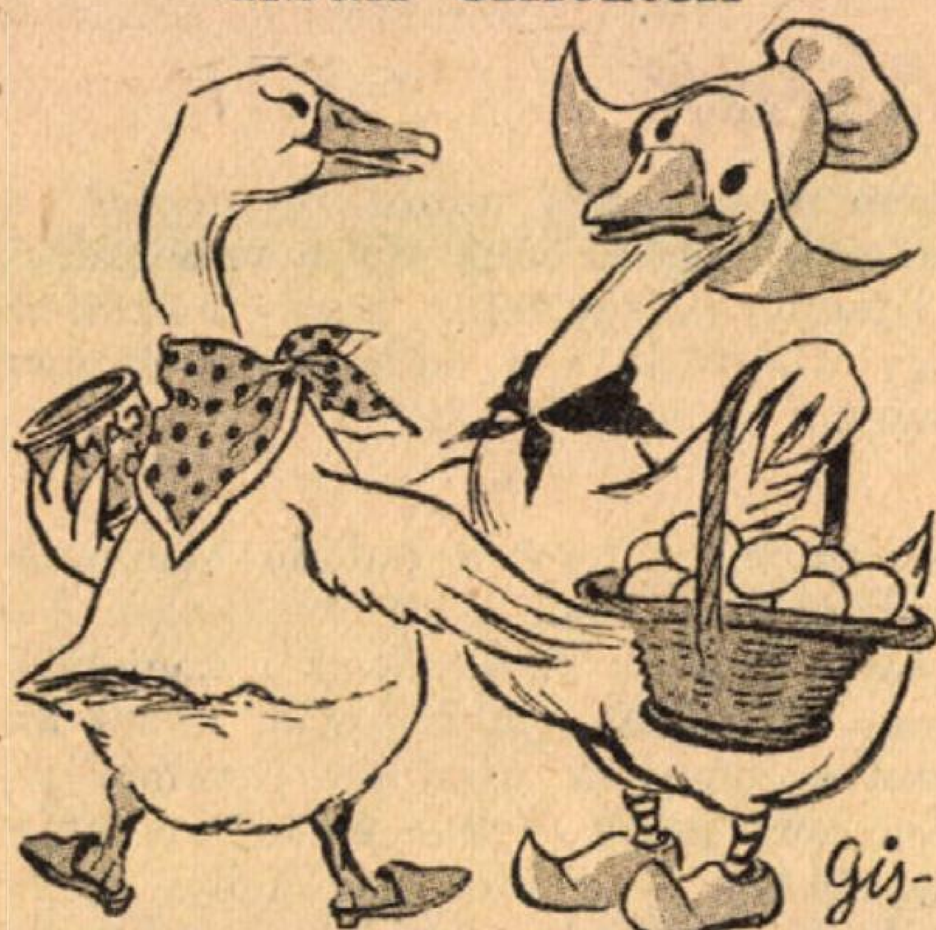
Faludi András

Kísérleti automatákat állítanak fel

Ahogy mi a pestieket ismerjük, ez lesz az első kísérlet.

Hollandi fajnemesítő libák érkeztek

– Eljöttem tapasztalatcserére . . .
– Hát igen . . . Így is lehet mondani . . .

Gerő Sándor rajza

– Ezt a széket vigyék ki, több rokonunk nincs!

Nagy Lajos anekdotái

Elmebetegek és bolondok

Egy asszonynak a közeli hozzátartozója elmebeteg lett. Bevitték a lipótmezei gyógyintézetbe. Egy verőfényes őszi délután elindult az asszony, hogy meglátogassa a beteget. A Hidegkúti út végén már nem tudott eligazodni, meg kellett tehát kérdeznie valakitől, hogy hát melyik is az a bizonyos intézet.

Akkoriban egy olyan főorvos működött odakünn, aki új módszerrel bánt a betegeivel, kerti munkára alkalmazta őket, szabadságot, kimenőt adott nekik.

Egy ilyen szabadságos bennlakó ment lefelé a Hidegkúti úton, rendes civil ruhában. Ezt szólította meg az asszony:

— Mondja kérem, melyik a bolondok háza?

A bennlakó megállt, visszafelé mutatott a nem messze fekvő nagy épületre s így szólt:

— Ez itt az elmegyógyintézet! Ebben elmebetegeket kezelnek. — Aztán szélesívelésű mozdulattal lemutatott a dombról jól látszó Pestre, Budára. — A bolondok pedig ott laknak!

És még hozzátette:

— Ezt tudhatná, hiszen onnan jön.

Éppen ezért

Az író, aki szigorú kritikusa másoknak, de — azt meg kell neki adni — önmagának is, két szabadjegyet kapott egy kollégájától, annak a darabjához. Elment feleségével a színházba.

A darabot nem éppen rossznak, hanem — ami sokkal kedvezőtlenebb — gyengének találta. Unta. Az első felvonásban még figyelt, a másodikban már elábrándozott. Mikor a második felvonás után legördült a függöny, várakozóan nézett a feleségére. Az asszony szólt is.

— Nem kellene elmenni?

— De igen — mondta az

író s máris kivonultak a nézőtérről, egyenest neki a ruhatárnak.

A ruhatáros kisasszony, előzékeny, kedves nő, jóakaratú mosollyal figyelmeztette őket:

— Kérem, még nincs vége a darabnak!

Az író bólintott:

— Tudjuk. Éppen azért megyünk el.

Elkésett

Meghalt az öreg Bugaczi András. A haláleset után két napra van a temetés. Ifjabb Bugaczi András intézkedik mindenről. Petyi Kovács asztalosnál megrendelte a koporsót, de két padot is rendelt, hogy az idősebb gyászolók a szertartás alatt ülhessenek, különben is kell a két pad.

Két nap múltán közeledik a szertartás órája, a gyászolók gyülekeznek, várják a papot és a kántort. A koporsó idejében elkészült, de a két pad késik, azokat nem szállította idejében Petyi Kovács.

Ifjabb Bugaczi az udvaron sürgölődik, szüntelenül arrafelé tekint, amerről a padokat hozni kéne. És káromkodik. A ménkű abba a disznó Petyi

Kovácsba! Már a pap és kántor is közeledik. Ifjabb Bugaczi mindjobban szidja Petyi Kovácsot.

Egyszer csak hírül adják, hogy jön már az asztalos, hozza a két padot. Ifjabb Bugaczi lemondóan legyint:

— Most már ne is hozza! Vigye vissza. Elment már a kedvem az egész temetéstől.

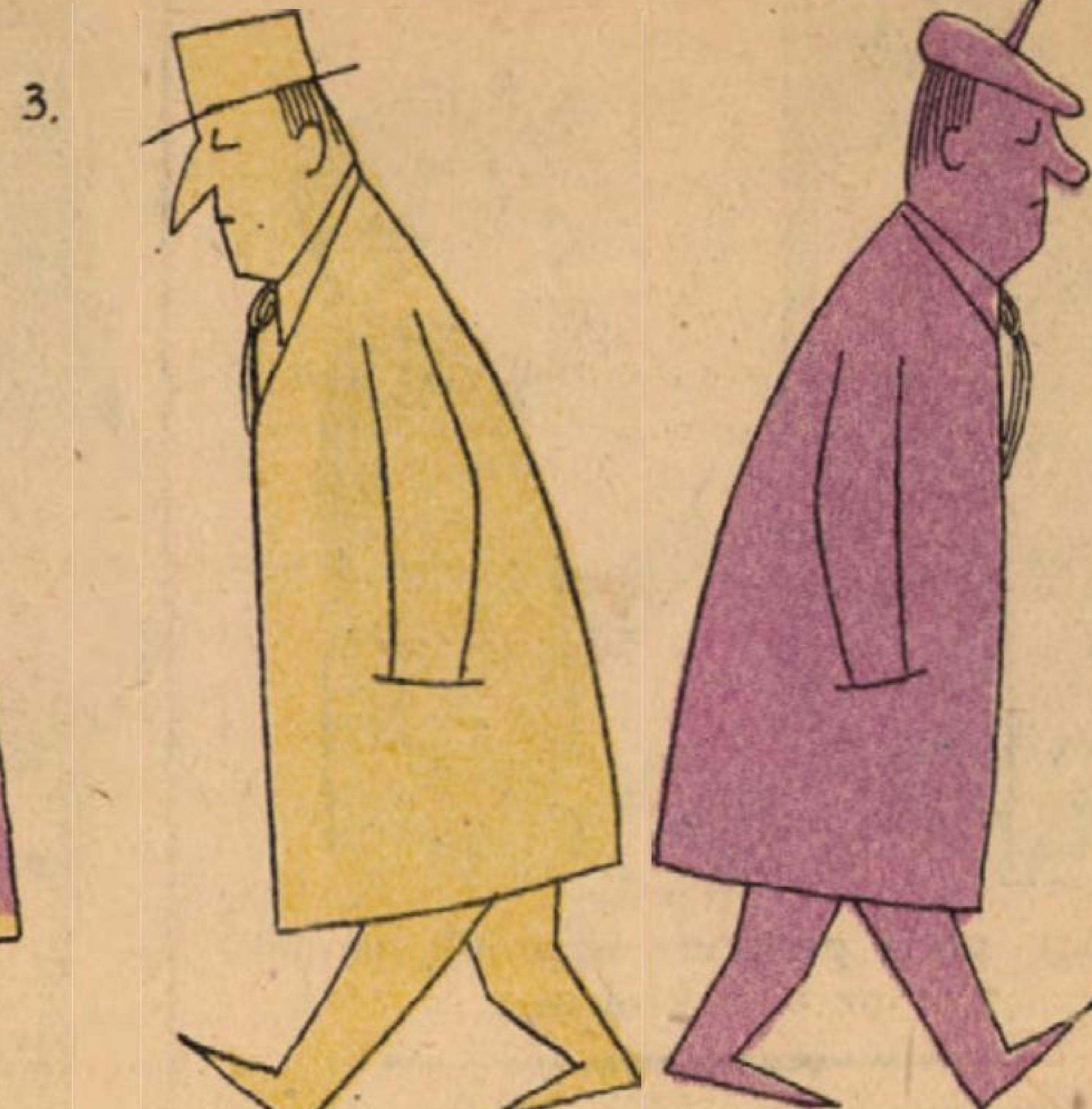
(Kiss István gyüjtéséből)

MEGGYŐZTÉK EGYMÁST

Kaján Tibor rajza

Nem is reménytelen ötlet

— Mit csinálsz itt, ebadta kölyke?
— Faragom a padot, a brüsszeli világkiállításra szeretnék kijutni mint népművész.

Pesti tudósítónktól

Az erősebb nem a nő. A minap egy csinos fiatal lány állt kérő arccal az úttesten és céltudatosan bájos mozdulattal emelte fel a jobbkezét a közeledő autóbusz előtt. A vezető természetesen megállt, s a hölgy a két megálló között is föl tudott szállni.

Ilyen a nő ereje. Félkézzel meg tud állítani egy autóbuszt!

*

X. nem nagyon bátor ember.

Még saját magát sem meri megvédeni, mert fél, hogy valami baja lesz belőle.

*

Egy szálló előcsarnokában várakoztam, s mint ilyenkor szokás, figyeltem az embereket. Valósággal meghatott, hogy az emberek milyen barátságosak, mosolygósak, kedvesek. Amint felém fordították a fejüket, csak úgy sugárzott belőlük a felebaráti szeretet. Ugyan miért mondják azt, hogy az emberek savanyú arckifejezéssel, összeráncolt szemöldökkel, barátságtalanul járnak az utcán? Vagy talán az én egyéniségem olyan, hogy amint rámnéznek az emberek, jobbik énük tör a felszínre?

Később felfedeztem, hogy mögöttem nagy állótükör van, abban nézték meg magukat az arra jövők.

*

A gyerekek még a haladó hagyományokból is tudnak újat kicsiholni. Tanulni kell tőlük. A felnőttek a hagyományos gügyögést alkalmazzák, abból kiindulva, hogy az újszülött egyetlen játékot sem ismer. Tehát új neki a bújj-bújj-zöldág, s amikor azt hallja, hogy sétálunk, sétálunk, egy kis dombra lecsücsülünk, már izgatottan, remegve várja a végső „csüccs"-öt.

Magam sem szándékoztam új spanyolviaszokat feltalálni, amikor a szomszéd Gyurikának hátulról befogtam a szemét, s megkérdeztem:

— Ki az?

A kisfiú gondolkozott egy kicsit, majd így válaszolt:

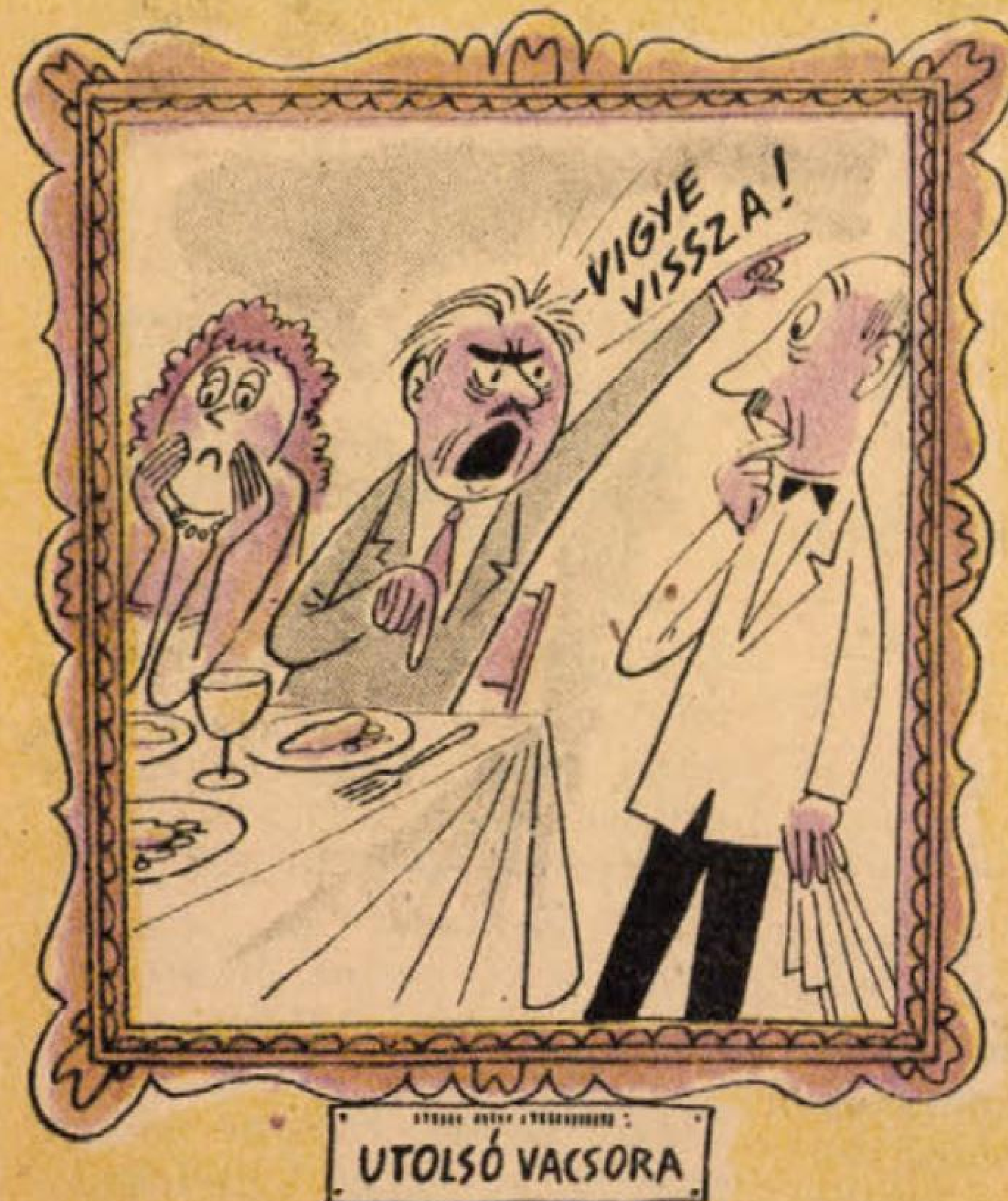
— Gyurika!

Kitalálta, hogy kinek a szemét fogtam be!

F. L.

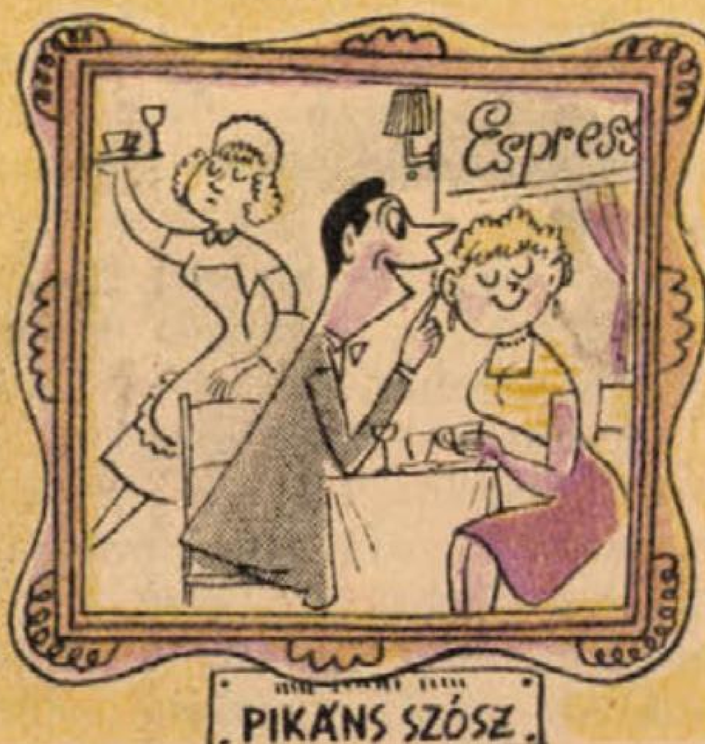
Konyhaművészeti múzeum létesül

Sándor Károly rajza

Részlet a képzőművészeti osztályról

Extázis

Társaságban export-söröztünk, midőn Bábolnai az étterem bejárata felé fordulva így kiáltott fel: — Nézzétek csak ezt a barmot!

Mindannyian a bejárat felé tekintettünk, ahol egy láthatóan erős izomzatú, hórihorgas férfi lépett be és egyenesen Bábolnaira nézett. — Gyere csak ide, te ökör! — ordította felé Bábolnai és az étterem összes asztalánál felkészültek a várható alapos pofonokra, melyeket Bábolnai fog — teljes joggal — kapni a tagbaszakadt alaktól, aki, mint várható is volt, feléje indult. Bábolnai pedig vidáman bökött rá s ezt kiáltotta nekünk: — Hát láttatok már az életben ennél rusnyább állatot? Te idióta! — kiáltotta gyönyörittasan Bábolnai és a nagytermetű ember elé lépett, aki azonban meglepetésünkre nem vett azonnal elégtételt Bábolnain, hanem habozva megállt és zavart mosollyal nézegetett felénk. Bábolnai erre kézenfogta, hozzánk vezette és így szólt rámutatva: — Hát nem ismeritek? Ez a marha az én legjobb barátom! Hát mutatkozzál be, te sötét csibész, te, te, te disznó! — lihegte mámorosan és teljes erejéből belerúgott az ismertlenbe, kinek füléig húzódott most már a szája és pironkodva bemutatkozott.

— Ide ülj mellém, te börtöntöltelék! — ordította Bábolnai. — Pincér, még egy sört ennek a vágómarhának! Idefigyeljetek, tudjátok ti, hogy ki ez az ember? Hogy én hogy szeretem ezt a körúti vagányt! Ennél nagyobb szeméttelepet nem szült még a világ! Ilyen hülye nincs még egy az egész városban! Hát ugass már valamit, te bánatos tökfőzelék!

A vendég pedig szerénykedve tiltakozott a népszerűség büszke dicsfényétől övezve, ám nem tudta letagadni, hogy jól esik neki ez az elragadó fogadtatás, s hogy az érdeklődés középpontjába került.

Csitítani próbálta Bábolnait, aki azonban elragadtatottan boxolta, és egy alkalmas pillanatban borzalmas ökölcsapást mért a jövevény állára. — Az isten verje meg az ilyen ocsmány frátert — üvöltötte Bábolnai extázisban —, hogy a legjobb barátját se keresné fel soha! Kuss te mocsok — hörögte magánkívül — mert széttaposlak.

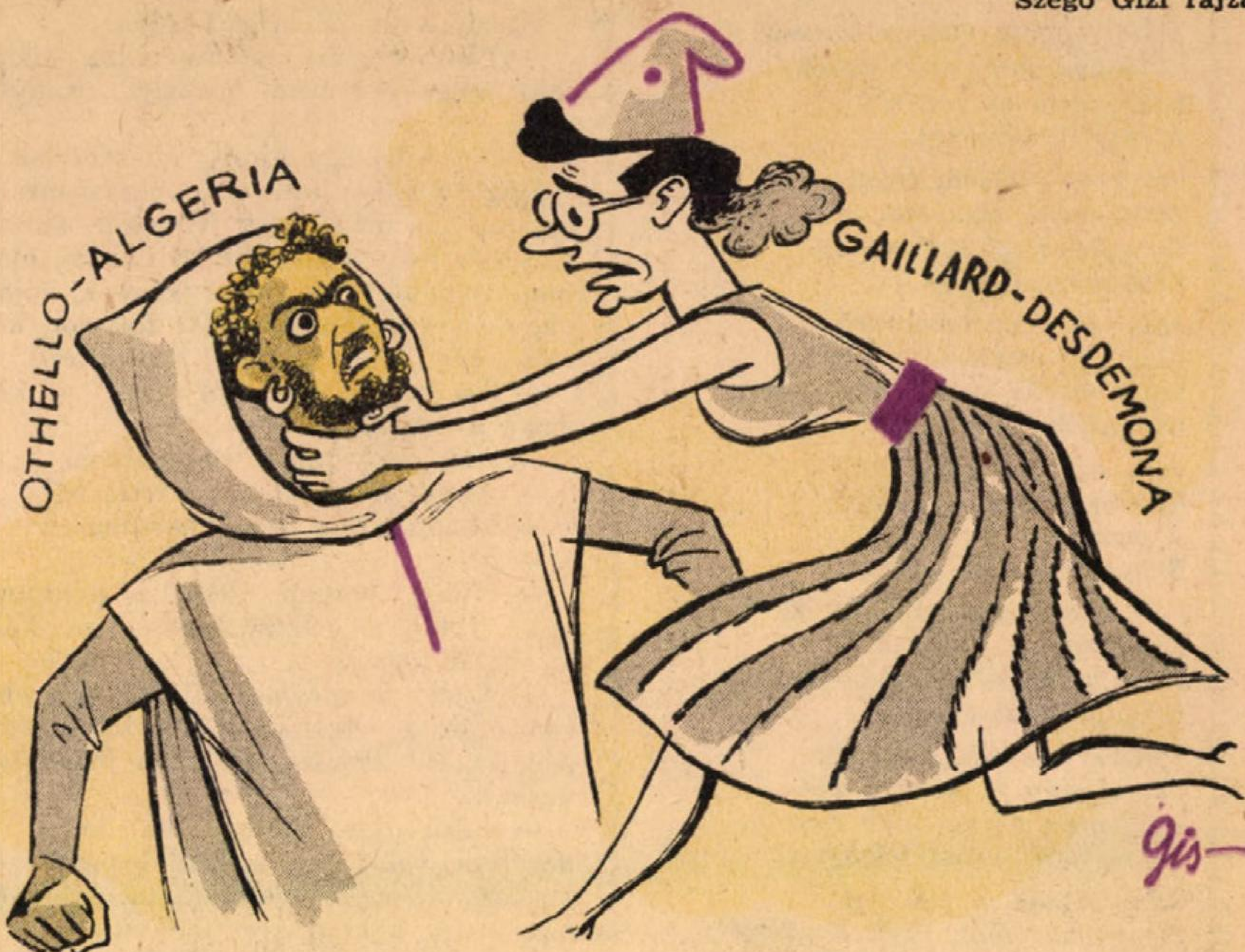
Hajánál fogva magához rántotta a félszeg vendégét és az arcába csókolt. — Hogy csak egy feketére jöttél be, te víziló — vinnyogott Bábolnai a gyönyörűségtől — csak állva egy szimplára, hogy halj meg a nevednapján! Hát azt hiszed, hogy soká egy asztal mellett ülnék veled, te marhapörkölt! Idd meg a sörödet, hogy fulladj meg és mars ki, te csibész!

Azzal galléron ragadta a hórihorgas férfit, kinek e siker már szinte az eszét vette, s egyre csak vigyorgott, és gallérjánál fogva vonszolta a bejáratig, ahol kilökte az egész vendéglő derültségére. Bábolnai még megfenyegete az ablakon keresztül is, miközben az meghatottan integetett vissza Bábolnainak, és ment, vitte magával az ő nagy boldogságát: Mert mégiscsak nagy öröm az, amikor az embert megbecsülik.

Somogyi Pál

Fordított tragédia

Szegő Gizi rajza

– Megfojtlak, mór, azután tovább szeretlek!...

TÚLZOTT ÓVATOSSÁG

Pusztai Pál rajza

– Szólni kéne neki, hogy kerüljön beljebb!
– Hogy is gondolod! Még erőszaknak venné!

A nevető emberek BALLADÁJA

Megfigyeltem néhány társam:
Ki mikor, min, mért nevet?
Közreadom ez írásban
A megfigyelésemet.

Volt, aki a finom élcet
Méltányolni képtelen,
De gyönyörrel heherészett
Kétértelműségeken...

Volt, aki más humorára
Még egy mosolyt se vetett.
Saját viccén — könnyben ázva,
Gurgulyázva nevetett.

Volt, aki a „csattanóra"
Kérdőn bámult és sután,
A poént — egy negyedóra
Múlva fogta fel csupán.

Volt, kinek tán bebeszélték,
Hogy kacaja dallamos,
Most aztán nincs benne mérték,
Elhallgattatni bajos!

Volt, ki bárminő humorra
Néma maradt, mint a bot.
Hja, mert három foga csorba,
S „nyíltan" sohse kacagott.

Volt, akinek mulatságot
Nem adott más, csak a „tény":
Teszem fel, ha elbucskázott
Valaki az út kövén.

Volt, aki sok remek viccet
Éppen hogy csak észrevett —
Felettese vicceihez
Tárolt röhej-készletet.

Volt, akit a rádióban
Nem vidított soha más,
Csak a nyelvbotlás a szóban.
Frenetikus a hatás!

...Ha madárra tolla rávall,
Ötletet e példa ád:
Az ember a kacajával
Mutathatja bé magát!

K. Tóth Lenke

Baráti kölcsön

Ijesztő volt Tihamér hangja:

— Elhiheted öregem, ha volna valami más megoldás, nem kérnélek. Könyörgöm...

— Na, várj egy kicsit, visszahívlak.

Rögtön felszólítottam a feleségemet és elmondtam neki, hogy Tihamér, aki jóbarátom még a KÜTFEMPEX-től, megrendülten kért: ha istent ismerek, adjak, vagy szerezzek neki 5000 forintot, kölcsön, egy hónapon belül visszafizeti.

— És te mit mondtál neki? — kérdezte a feleségem.

— Azt, hogy majd visszahívom.

— Akkor miért engem hívtál fel?

— Meg akarom veled beszélni...

— Mit?

— Hogy holnap lesz a prémium, cirka 1500, a betétkönyvön van 3500, az éppen ötezer...

— Laci, te megőrültél! Te oda akarod adni a televízióra összekuporgatott pénzünket? Minden garast a fogunkhoz verünk...

— Nézd Ilus, persze, ha te... — kezdtem volna, de a házi központ szétbontott. Később telefonáltam Tihamérnak, hogy holnap kap választ.

Este otthon megbeszéltük a dolgot. Megbeszéltük? Izgalmas csata volt. De győztem! Ilus végül is belátta, hogy Tihamér nyilván nagy bajban van, tehát segíteni kell rajta, hiszen a KÜTFEMPEX-nél, amikor pedig még nem is voltunk ilyen jóbarátságban, ő is önzetlenül kiállt mellettem a fegyelmi ügyemben. És a televízió? Egye fene, Iluskám, majd megvesszük egy hónap múlva.

Tihamér másnap megkapta a pénzt.

Az első hóforduló n pontosan jelentkezett. Telefonált: Lacikám, bocsáss meg, igazán olyan kínos... stb. Két hét múlva én hívtam. Ja! — hogy éppen telefonálni akart, legyek türelemmel még néhány napig. Türelemmel voltam, aztán megint telefonáltam. Megkérdezték, hogy ki keresi, megmondtam, mire azt mondták, hogy házon kívül van. Három hónapon át, mint egy ámokfutó, úgy hajszoltam Tihamért, a feleségem pedig megszakította velem a beszélőviszonyt. Kedden azután ezer forintot kaptam postán. Tihamér küldte, mindössze ezzel a megjegyzéssel az utalvány szelvényén: „Aconto".

Este tájékoztattam a feleségemet a váratlan fejleményről.

— Ezek után mit óhajtasz tenni? — kérdezte mereven és jéghidegen.

Kihúztam magam:

— Vesszük a kabátunkat és most rögtön elmegyünk hozzá!

Ilus láthatóan meg volt velem elégedve. Már indultunk is.

Tihamér nyitott ajtót. Amikor meglá-

tott bennünket, észrevehetően meghökkent, de aztán villámgyorsan átkapcsolt.

— Elnézést kérek, nem vagyok egyedül, néhány barátom van itt, fáradjatok beljebb — mondta széles mosollyal és kinyitotta a szoba ajtaját.

Valóban: néhány ember ült a félhomályos szoba közepén, vastag füstben és — televíziót nézett.

— Neked televíziód is van, Tihamér? — kérdeztem nem titkolt meglepetéssel.

— Persze, öregem. Erre kértem kölcsön az ötezret!

Ilus a hátam mögött kacagni kezdett Kund Abigél zsánerében. Nem néztem hátra, de hallottam, hogy felpattan az előszoba ajtaja, aztán éles csattanással be is vágódik. A feleségem eltávozott.

Én utána!

Ez három napja történt. Ilus azóta néma, mint a sír, én meg üveggé váltam, amin ő keresztülnéz.

Tihamér pedig közölte, hogyha semmi nem jön közbe, a jövő hónapban megint kapok valami acontót és kedvesen meghívott, hogy bármikor szívesen lát bennünket, ha televíziót akarunk nézni.

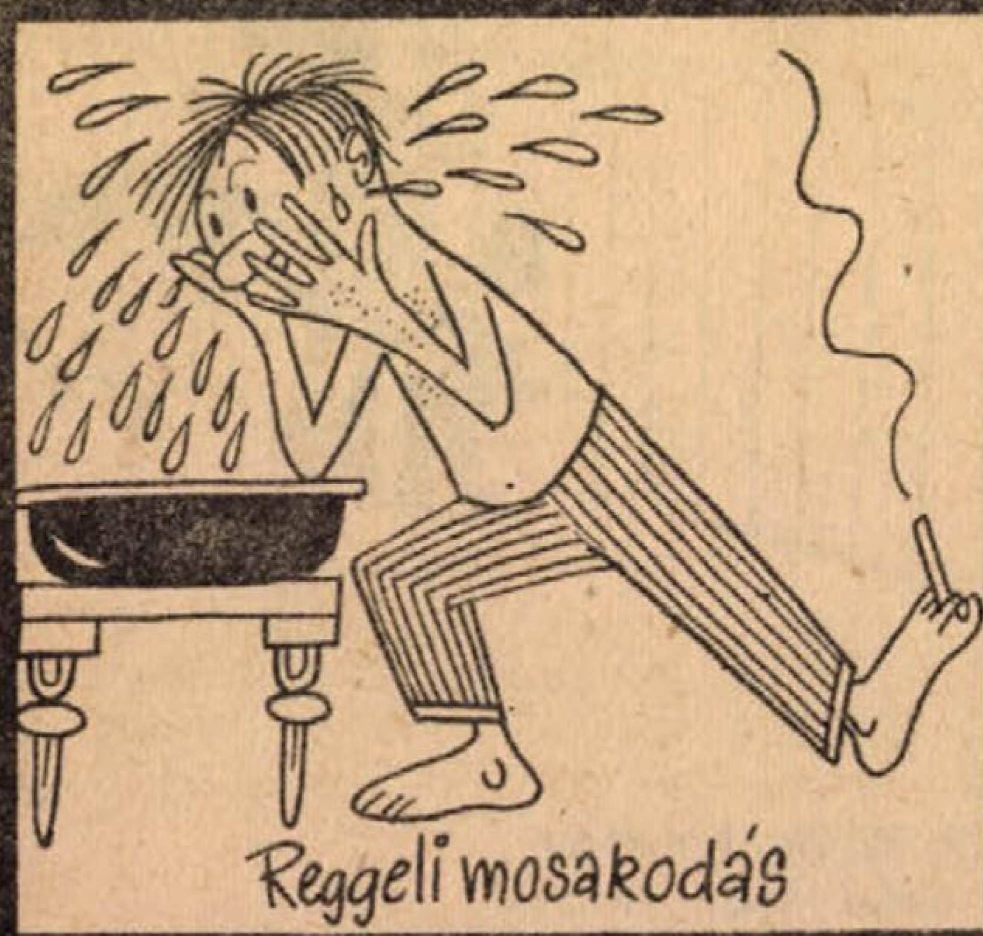
Osváth Tibor

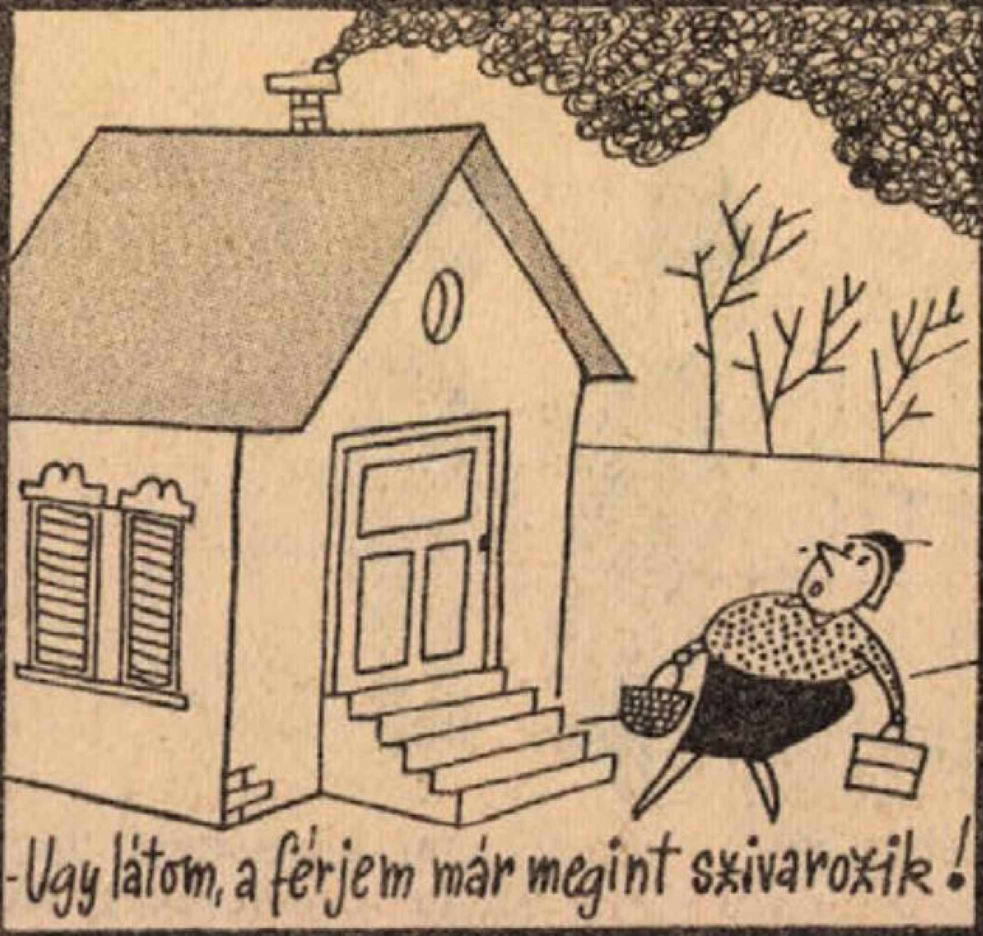
A dohányzás szenvedélyéről

Kasso rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Legyen szíves, adjon kölcsön húsz forintot, most veszem észre, hogy otthon felejtettem a pénztárcámat.

— Itt van hetven fillér, üljön villamosra és menjen haza érte.

— Melyik fontosabb égitest, a nap vagy a hold?

— Természetesen a hold.

— Miért éppen a hold?

— Mert az éjjel világít, mikor sötét van.

A gyarmatosító unokája

Floridai ünnepi játékok

Hegedűs István rajza

1.

2.

Hihi

PATAKI DIÁKÉLET

(Sárospatakon járván, a nagymultú gimnáziumból és a kollégiumokból gyűjtöttük össze az alábbi történeteket. Néhányat a múltból, tanárok — a volt pataki diákok — emlékezéseiből, és néhányat a mai pataki diákéletből.)

Egy diák, ki igen gyengén tanult, sűrűn szerepelt a diákok színjátszó társulatában, és remélte, hogy ezirányú képességeit tanárai is méltányolni

fogják. Egyik színielőadásukon végre megjelent a diák osztályfőnöke is, ám a tanárt cseppet sem hatotta meg az ifjú színészi sikere, s midőn a közönség tapsvihara megszűnt, mérgesen kiáltotta fel tanítványának:

— Mindenből megbuktatlak, eredj a Nemzeti Színházhoz!

A „Zrínyi" leánykollégium növendékei — a kollégium szabálya szerint — fiúkkal csak a fő utcán, a Rákóczi utcán sétálhatnak. Egy ellenőrzés során azonban a sokkal hangulatosabb bodrogparton fedeznek fel néhány andalgó párocskát.

A diákokat ismételten figyelmeztetik a rendre, hogy sétálni csak a Rákóczi utcán szabad, majd egy tanár másnap, próbaképpen lesétál a bodrogpartra s egy fa előtt meghökkenve megáll.

A parti fán ugyanis egy frissen felszögezett utcatáblát lát, a meglepő felirattal: „Rákóczi utca."

Népszerű ember volt Patakon Derda bácsi, az öreg hordár, ki szamaras kocsiján hordta a diákok csomagjait, s kit sok diáktréfába is bevontak. Egyízben a teológusoktól jogászsapkát kapott az öreg, s rávették, hogy jogászsapkában hajtson végig a diákkorzón.

Derda bácsi végre is hajtotta a kérést, a jogászok bosszúságára. Egy teológus pedig, hogy mennél sikerültebb legyen a tréfa, odakiáltott az öregnek:

— Hát a szamarára miért nem tett jogászsapkát, mi?

— Mert az teológus — válaszolta nagy nyugalommal az öreg hordár.

Az illemtan-órákon — szokás szerint — a kérdéseket kis cédulára írva küldik a diákok fel a katedrához. Egy elsőosztályos, az alábbi aggodalmas kérdéssel lepte meg tanárnőjét:

— Illik-e egy leánynak egy fiúval csókolózni? . . .

Nem halt ki a szórakozott tanár típusa sem. A „Kossuth" kollégium diákjainak egy matematikus tanára adta ki óra előtt a következő utasítást: — Álljanak fel a hiányzók! . . .

Egy más alkalommal pedig barátságosan így szólított meg egy kollégistát, kinek testvére is a kollégiumban tanult:

— Mondd, fiacskám, te a bátyád vagy?

A képzősök néhány üveg sört fedeztek fel a kollégium éléskamrájában, mely egy ünnepségből maradt meg. A sört gondosan megitták, majd az üvegekbe teát öntve visszahelyezték a polcra valamenynyit.

Néhány nap múlva az osztályfőnök magához hivatta a titkos sörivókat, bejelentve, hogy a kamrában néhány üveg megmaradt sörre talált, melyet is szívesen elfogyaszt velük. Azzal fel is nyitotta a *teával töltött* üvegeket, töltött a diákoknak s magának is, kocintott velük, maga is lehajtotta a *cukortalan teát,* ám mintha

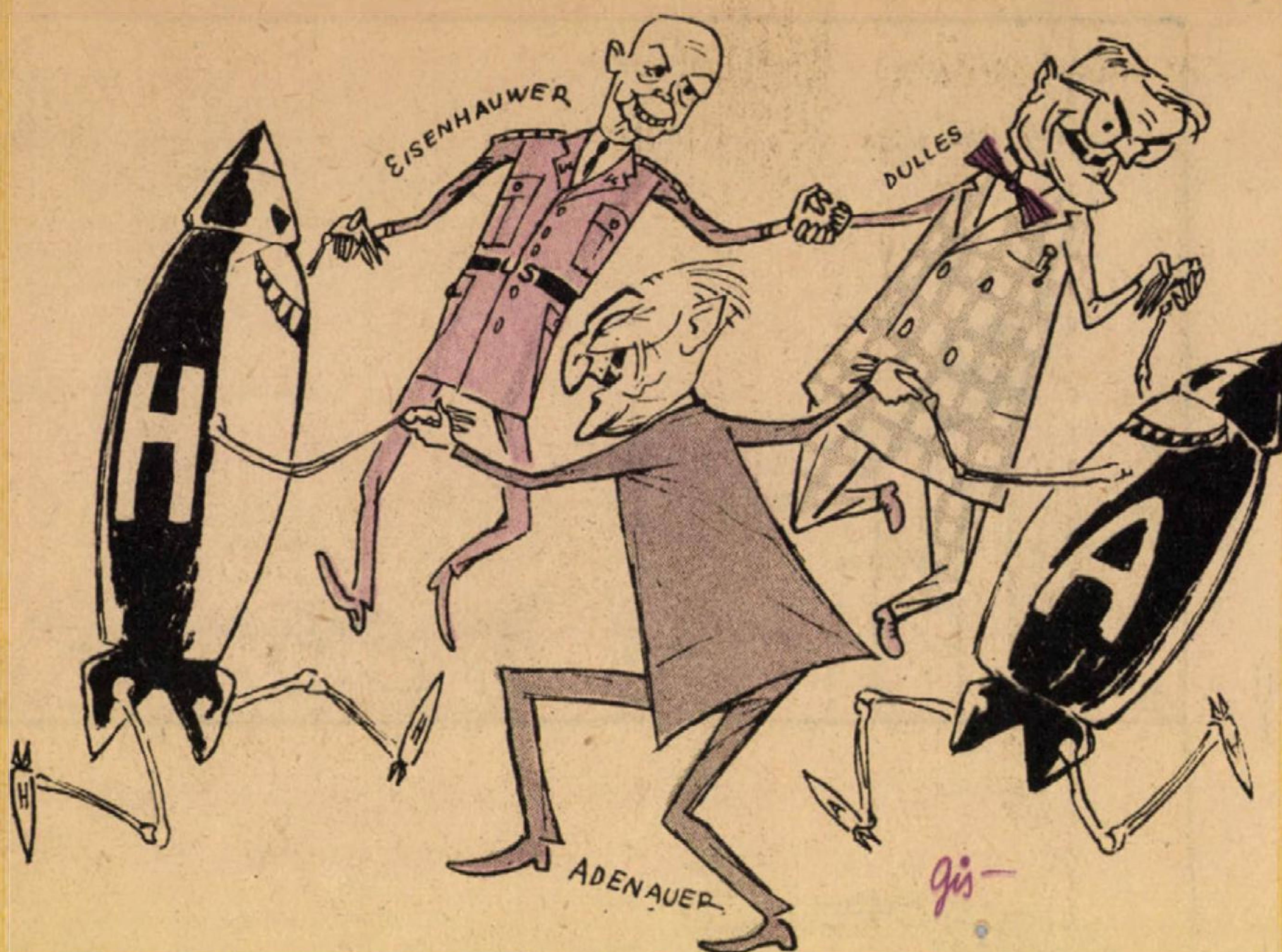
csak sört ivott volna, olyan kedvesen beszélgetett tovább az izgalomtól s a szégyentől vérvörös arcú ifjakkal. Miután pedig utolsó cseppig kitöltötte az üvegeket, barátságosan lekezelt diákjaival, s elküldte őket.

A sörről egy szó sem esett, de a képzősök úgy távoztak az osztályfőnöktől, mintha nem is teát, de pálinkát nyakaltak volna nála a legtüzesebb fajtából . . .

S. P.

Haláltánc

Szegő Gizi rajza

– Itt van szívecsk
a csarnokba, azután

A karrierista

Réber László rajza

– Csak egyre feljebb, minden áron!

A kislőcei f

A kislőcei fellegvár műemlék. A XIII. században épült. Jelenleg a Pipaszúrkáló Készítő Művek használja.

A kazamatákban vannak a műhelyek, a csonka lőportoronyban található az übé, a kínzókamrákban a könyvelés, az épségben megmaradt déli bástyában rendezték be a kultúrtermet, a hajdani várúr lakosztályában székel Badacsonyi kartárs, az igazgató és a hajdani várúr ágyasházában főzi a feketét Pirike, az igazgató észbontóan szép titkárnője.

Egy napon, amikor az igazgató éppen levelet akart diktálni Pirikének, felszóltak a portáról, hogy autó közeleg a fellegvár felé.

— Biztos megint a Főközpontból jön valaki! — morogta dühösen Badacsonyi és intézkedett, hogy bocsássák le a felvonóhidat.

Sipeki kartárs szállt ki a kocsiból és vidáman integetett az elébe siető igazgatónak.

— Nem vártatok, ugyi? — kiáltotta nevetve.

Amikor barátságos beszélgetés közben be akartak lépni a főkapun, Badacsonyi hirtelen megállt és ünnepélyes hangon így szólt:

— Történelmi hely ez, ahol most állsz, Sipeki kartárs. Ezen a helyen kaszabolták le 1458-ban, gróf Sipkócit, amikor be akart lépni a várba. A korabeli jegyzőkönyvek szerint, ötszáznegyvenhét darabban szedték össze.

Az ellenőr bólogatott:

— Hát igen, csodálatos helyen dolgoztok, Badacsonyikám. Irigykedik is érte a Lószőrfeldolgozó. Nekik csak egy XVIII. századbeli nemesi kúria jutott.

Felmentek az igazgató szobájába. Badacsonyi elővett az íróasztalából egy üveg ürmöst és közben elmesélte, hogy:

— Ebben a szobában mérgezték meg 1554-ben, herceg Sitkei Kázmért. Italába mandragóra-gyökeret őröltek bele, no meg egy kis holdtöltekor levágott gyík farkát, vegyítve gyémántporral. A herceg menten felfordult... Iszol egy kis ürmöst?

— Köszönöm, nem kérek! — rázta meg a fejét Sipeki. — Ebéd előtt sohasem iszom. Menjünk le inkább a műhelyekbe.

Szűk csigalépcsőn mentek le a kazamatákba. Útközben az igazgató megállt egy ablak előtt.

— Ugyanezen a helyen, ahol most állsz,

Árubemutató kiállítás

Sándor Károly rajza

– Ezt a cikket többféle minőségben, a szivárvány minden színében, óriási mintaválasztékban mutatjuk be... Egyébként belátható időn belül nem lesz kapható...

eshetek

Toncz Tibor rajza

...kem a reggeli... Most lemegyek hozzákezdek a nagymosáshoz...

A nagykörúton

Szegő Gizi rajza

– Mondja, miért építik évek óta ezt a tornyot?
– Mert hozzátartozik a városképhez.
– A torony?
– Dehogy! Az állványzat...

Fellegvár

...állt 1693-ban, báró Sipper, viceispán és ezen az ablakon dobták le a mélybe... Nézz csak ki az ablakon!

— Nem nézek! — válaszolta az ellenőr. — Tériszonyom van.

Szótlanul mentek tovább.

— Állj meg! — kiáltott Sipekire váratlanul az igazgató.

— Mi az, mi történt?

— Azon a szent helyen, ahol most állsz, koncolták fel 1703-ban, Sitykei marsallt, a hős katonát...

Lassan, óvatosan lépegettek le az avitt lépcsőkön.

— Arra vannak a kínzókamrák! Nem akarod megnézni őket?

— Most mi van ott?

— A könyvelés. A könyvelésben kínozták halálra Sinkey prépostot, miután valami hamis levéllel becsalták a várba.

— Messze vannak még a műhelyek? — kérdezte az ellenőr vacogva és kimerülten nekitámaszkodott a penészes falnak.

— Amögé a fal mögé temették el elevenen Soprokai kancelláriust, 1491-ben, mert beleszeretett a várúr feleségébe.

Sipeki úgy ugrott el a fal mellől, mintha bolha csípte volna meg.

— Most jutott az eszembe! — suttogta erőtlenül. — Nem tudok lemenni a műhelyekbe. Nem futja már az időmből. Útre otthon kell lennem Pesten.

— Kár, pedig megmutattam volna neked a kazamatákat, ahol egy hajdani névrokonod, őrgróf Sipeki sínylődött hetven éven át, kenyéren és vízen...

— Nem, sajnos, sajnos nem érek rá... Majd máskor! — zilálta az ellenőr és futva távozott.

Badacsonyi kikísérte a kapuig és hosszan integetett az autó után.

— Na, ez sem jön ide többet! — mondta később elégedetten.

Aztán visszatért a szobájába, ahol már türelmetlenül várakozott rá a titkárnője. Az igazgató diktálni kezdett Pirikének, de nem bírt ellenállni a pihés, karcsú hattyúnyaknak és belecsókolt.

Ugyanazon a helyen csókolta meg Pirikét 1956-ban az előző igazgató.

Mikes György

Egy randevu története

Toncz Tibor rajza

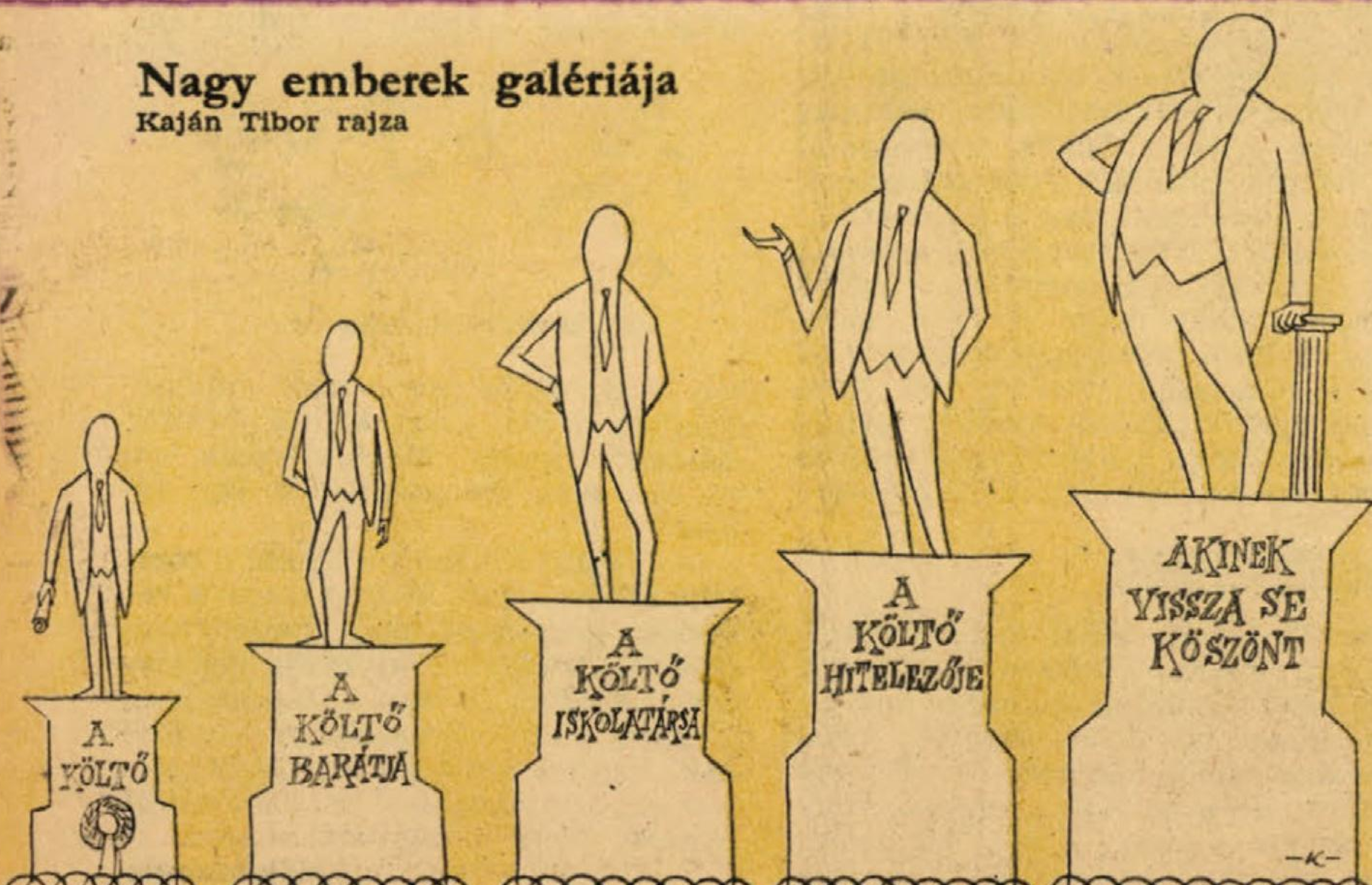

Nagy emberek galériája

Kaján Tibor rajza

LÁTOGATÁS AZ ŰRHAJÓÉPÍTÉSI VÁLLALATNÁL

Üzemi riport

Vidám nótaszó veri fel a Gubacsi út csendjét, amikor fölkeressük az Űrhajóépítési Vállalat 2. számú telephelyét. Az első emeleti kultúrteremben éppen az üzemi énekkar próbál Tóth Kelemen karnagy, a népszerű Totya bácsi vezényletével. Itt énekel tenor kettőt Szerdahelyi Bálint elvtárs, a gyár tervező mérnöke, aki nemrég kapta meg a Kiváló Űrhajóépítő címet. Amikor megkérjük, hogy adjon felvilágosítást a gyár életéről, a vállalat terveiről, a készülő űrhajótípusokról, s az esetleges hiányosságokról, Szerdahelyi elvtárs először szabadkozik, majd ismételt unszolásunkra mégis elkéredzkedik Tóth Kelemen karnagytól, a népszerű Totya bácsitól.

LEÜLÜNK

az ízlésesen berendezett főmérnöki irodában. Szerdahelyi elvtárs cigarettával kínál meg, majd kérdésünkre elmondja, hogy az üzemi konyha sokat javult, bár az ételhordó edények szigetelése sok kívánnivalót hagy maga után, s ezért az étel a távolabbi telephelyeken hideg állapotban jut el a dolgozókhoz. Örvendetes, hogy *az ÜHÉV sakkcsapata a kerületi másodosztályú versenyen a hetedik helyet foglalta el,* ami komoly javulást jelent a múltévi 17-ik helyhez képest. A dalárdát átszervezték, az igazgatói alapból kiegészítették a kottaállományt. Elkészült az új portásfülke, a zuhanyozóban két rózsát átalakítot-

Szerdahelyi elvtárs nyilatkozik

tak. Megkezdték a *„HORTOBÁGY"* fotonrakéta sorozatgyártását, nemcsak exportra, hanem a hazai piac számára is. A rakéta bolti ára körülbelül kétszázmillió forint lesz, *a dolgozók részletre juthatnak hozzá.*

— Mit tudhatnánk meg erről az új járműről? — tesszük fel a kérdést Szerdahelyi elvtársnak.

— A magyar ipar büszkesége lesz a Hortobágy — felelte —, bár kooperációs nehézségek miatt a Bizományi Áruházból késve kaptuk meg a szőnyegeket, az ÁPISZ hibájából pedig még hiányoznak a papírszalvéták. Maga a jármű két mikronnal lesz lassúbb a fény sebességénél, ami azt jelenti, hogy *a Hortobágyban, amely külsőleg is tetszetős lesz, mindössze 33 év telik el, miközben a Földön kereken tízmilliárd,* esetleg némi eltéréssel, ami azonban néhányszáz millió évnél semmiesetre sem lehet több.

— És tessék mondani — tesszük fel a kérdést —, hogyan talál vissza a Hortobágy a Földre?

Szerdahelyi elvtárs a szakember tájékozottságával azonnal válaszol:

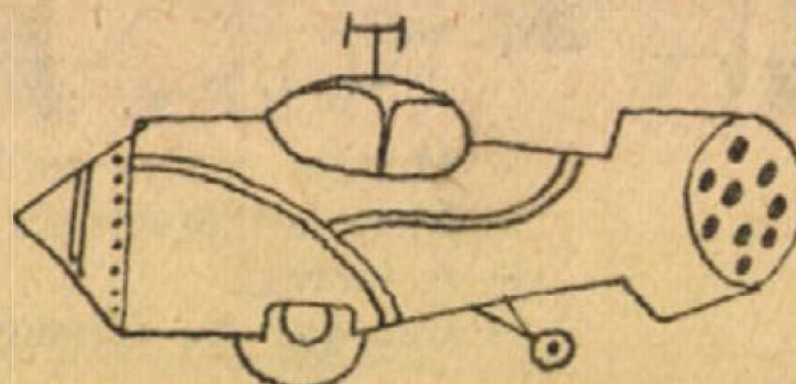
— Fején tetszett találni a szöget, bizony tízmilliárd év alatt az egész Naprendszer ismeretlen helyre távozhat. De megoldottuk a dolgot Krizmanics szaktárs újítása segítségével. *Kozmikus kukoricaszemeket szórunk el útközben,* a kukoricaszemek megmaradnak a csillagtérben, és így hazatalálunk a Földre.

ÖRÖM HALLANI

az ÜHÉV dolgozóinak újítási kedvéről, amelyet nem akadályoz bürokratikus ügykezelés. De hiba lenne szemet hunyni a hiányosságok fölött.

— Miért lassúbb a Hortobágy két mikronnal a fénynél? Ez előbb-utóbb *az exportterv teljesítését is gátolhatja,* hiszen tudjuk, hogy nagy a verseny a világpiacon.

Szerdahelyi elvtárs bólint.

A „Robogó" mintapéldánya

— Igen, erre mi is gondoltunk. Szorgos munkáskezek már elkészítették a *„ROBOGÓ"* mintapéldányát. A *„ROBOGÓ"* pontosan olyan gyorsan halad, mint a fény. A belső berendezése is kényelmesebb, mint a Hortobágyé, ezenkívül a Robogóban nem múlik az idő, tehát azzal az előnnyel jár, hogy *senki sem öregszik meg benne.* Ezzel megteremtjük a technikai alapját az *„Utazz fénysebességgel és maradj fiatal!"*-mozgalomnak.

A MAGYAR SZAKEMBEREK

rátermettségét dicséri az új jármű, de elmondjuk aggályunkat is. Aránylag kevesen részesülhetnek abban az előnyben, hogy a fénysebesség megóvja őket az öregedéstől, hiszen sokan nem juthatnak Robogóhoz, *az igények messze túlhaladják a gyár kapacitását.* A főmérnök azonban megnyugtató választ ad:

— A geofizikai üzemrészben már dolgoznak ennek a kérdésnek a megoldásán, és hozzátehetem, hogy sikerrel. Az öreg *Csuka* bácsinak, aki különben *a tekecsapat tagja,* van egy érdekes újítása. Ennek segítségével be tudunk hatolni a Föld középpontjába, s a központi mag energiáját felhasználva, a Föld napkörüli sebességét mintegy tízezerszeresre tudjuk növelni, tehát maga a Föld forog majd a fény sebességével, vagyis *az egész emberiség életkora áll meg, senki sem öregszik tovább,* hiszen sikerült Csuka bácsi újítása segítségével megakadályozni az idő múlását.

ELISMERÉSSEL

adózunk Csuka bácsi ügyességének, de ugyanakkor őszintén megmondjuk, hogy vannak a találmánynak hiányosságai is. Akik fiatalok, azok számára valóban előnyös az idő megállítása, de a hetven, nyolcvan, vagy kilencven évesek közül bizonyára nem mindenki örül annak, hogy öreg korban kénytelenek elviselni a halhatatlanságot.

— Erre is gondoltunk — bólint Szerdahelyi elvtárs —, a Mosonyi-brigád már kicsiben el is készítette azt a gyorsító berendezést, amelynek segítségével a Föld túlszárnyalja a fény sebességét, ennek következtében

Mindenki állandóan fiatalodik

az idő visszafelé múlik, vagyis mindenki állandóan fiatalodik. Ennek a találmánynak különben a történelemtudomány, az őslénykutatás, az ember származása és az élet keletkezése szempontjából is nagy jelentősége van. Mivel az idő visszafelé múlik, *minden elmúlt esemény megtörténik visszafelé,* s így ellenőrizni lehet az egyes tudományos megállapítások és föltevések igazságát a történelemelőtti időkre, az ember származására, az őssejtek keletkezésére stb. vonatkozólag.

— De hogyan lehet ezeket a megfigyeléseket a tudomány érdekében felhasználni? — vetjük közbe.

— Nagyon egyszerű — válaszolja a főmérnök. — Különleges berendezés segítségével, amelyet az Óragyár szállít, *adott időben működésbe lép a grafit-lassító.* A Föld sebessége újra lecsökken a fény sebességére, majd még tovább, s így visszaérünk kiinduló pontunkra. Közben minden folyamatról, geológiai, biológiai és történelmi eseményről automatikus berendezések útján filmfelvétel készül, s *így korabeli és helyszíni dokumentumanyag áll majd a tudomány rendelkezésére.* A megfelelő berendezésekkel még ebben az évben elkészülünk.

MEGNYUGODVA

látjuk, hogy *az ÜHÉV-ben jó munka folyik,* gyártmányait külföldön is megbecsülik. Ennek titka a jó vezetés, a reális tervezés, az anyagtakarékosság, a jó munkamegosztás és az élénk kultúrmunka. Csak azt nem értjük, hogy Szerdahelyi Bálint, aki-

„Ombódi nem fedezet! . . ."

nek *nagy része van a gyár eredményeiben,* miért rossz kedvű. Mintha bántaná valami. Megkérdezzük, mi az oka rossz hangulatának. Így válaszol:

— Megint kikapott a Fradi, a rossz összeállítás miatt. Nem akarja a vezetőség megérteni, hogy Ombódi nem fedezet, Friedmanszky pedig elsősorban összekötő és nem középcsatár.

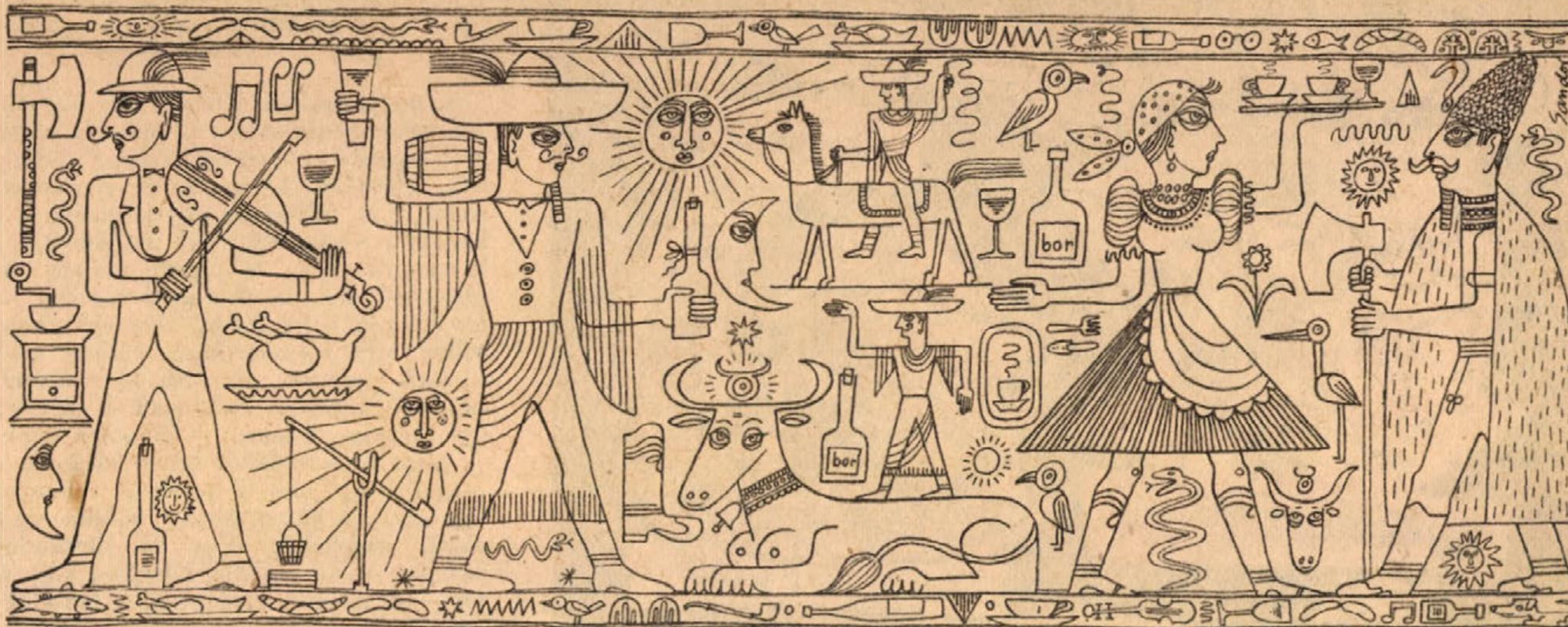
Igazat adunk Szerdahelyi elvtársnak, vannak még hibák. De *megfelelő együttműködéssel és jóakarattal segíteni lehet a bajokon.*

Feleki László

Ki tudja miért?

Sándor Károly rajza

(Ó-egyiptomi bárt építenek a debreceni Aranybikában)

A dekorációs terv

Szabályos kritika

A napokban mutatta be új darabját a Falat Színpad „A ded meg a dada" címmel. Írójában Drgzamhegr Bantu-t (ejtsd fonet. — a Szerk.) tisz-

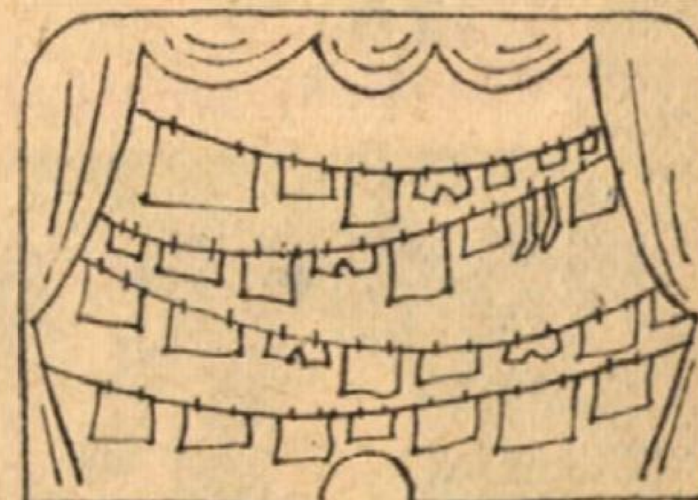

telhetjük, aki egyébként a zulukaffer irodalom kiemelkedő alakja. Nevét nálunk kevéssé ismerik, melynek oka, hogy egy bizonyos időszak egy bizonyos vonalvezetése hovatovább területenkívüliségre kárhoztatott néhány olyan külföldi alkotást, amely pedig elválaszthatatlan színházlátogató népünk érdeklődési körétől. Drg... stb., stb. darabja is ezek közé tartozik, melynek bemutatásával régi adósságot rótt le a Falat Színpad. A szerző azt adja, amit vártunk tőle.

Az író, bár nem tud teljesen felülemelkedni korlátain, mégis csak a szabadság eszméjét hirdeti, ezért munkája feltétlen haladónak mondható. Mert miről szól a darab? Ha röviden akarjuk összefoglalni: egy ded osztályharcos hétköznapjairól. Mindezt azonban Drg... stb., stb. oly plaszticitással, oly költőien, s a tipizálás oly mesteri eszközeivel hozza elénk, hogy néha már csak felszisszenni tudunk. A színpadon a szemünk előtt folyik az örök harc a ded és a dada között. Ez a kis torzonborz, de velejéig bölcs kölyök már az első percekben felismeri a dadában a visszahúzó, maradi erőt, s két esztendejének minden hevületével, pátoszával küzd jogaiért, az elnyomás ellen. A néző borzong belé, amikor kétpercenként feltör ajkáról az ellenállás motívuma: „Nem itom ki a tejt!" Ilyet még nem hallottunk magyar színpadon.

És a ded nem tágít, ő egy zulukaffer jellem. Nem issza ki a tejet, nem eszi meg a spenótot, s a cukrozott sárgarépát, hiába kínálnak fel neki egy csodálatos hajasbabát (hány gyermeteg lélek dobja oda néha mindenét egy babáért) — ő csak a szabadságra áhítozik. Szabadságra — járóka, spenót és hajasbaba nélkül, bár érzi, hogy abban a társadalomban, amelyben ő él, nem sok szava lehet a dada ellen. S aki még ennyiből sem tudja lemérni a ded töretlen fejlődését, annak bizonyságul egyre sűrűbben teregetik a pelenkákat keresztül a színpadon — ragyogó újszerűség! —, tekintettel a mű kétségkívül neorealista jellegére.

A távoli ország áporodott levegőjét hozzánk fuvintó szerző színpadtechnikai szempontból is tartalmas kaffernak bizonyul. Csak egy példát erre. Amikor a néző már-már úgy érzi, hogy a cselekménynek és a szívnek meg kell szakadnia

— s ez többször is előfordul —, Drg... stb., stb. páratlan virtuozitással ismét és ismét magasra lobbantja a drámai lángot: mesét mond hol a ded, hol a dada. E meséknek változatosságánál csak aktualitása nagyobb. Mesélnek itt a Schmollról meg a kakasról, a holdról meg a teaházról, a tyúkról meg a tojásról és végül a magyar drámáról, amely egyszer volt, hol nem volt, valahol az üveghátú hegyeken túl — ma azonban a dramaturgiákon „innen" található...

Végezetül kedves kötelességünk, hogy röviden magáról az előadásról is megemlékezzünk. Sajnos, erről már kevesebb jót mondhatunk. Akik jók voltak: az ügyelő, a világosító, a földszinten két jegyszedő, s az a kis szőke tündér a bal 2-es páholyban. Viszont nem érthetünk egyet a színigazgató nyilatkozatával, a rendező felfogásával, a dedet alakító Vacek Ödön harsány színeivel (a zulukaffer gyerek mégis csak más!), a dada hálóréklijével és a darabban oly fontos szerepet játszó tejjel sem, amelyet elfelejtettek pasztörizálni. A többi szereplőről hely hiányában nem tudunk beszámolni, de talán jobb is. A közönség ennek ellenére — láthatólag — kitörően fogadta a Falat Színpad újdonságát. És ez a helyes.

Németh Géza

Ez se esett messze a fájától

Vasvári Anna rajza

MÉSZÁROS SLÁGERPARÁDÉ

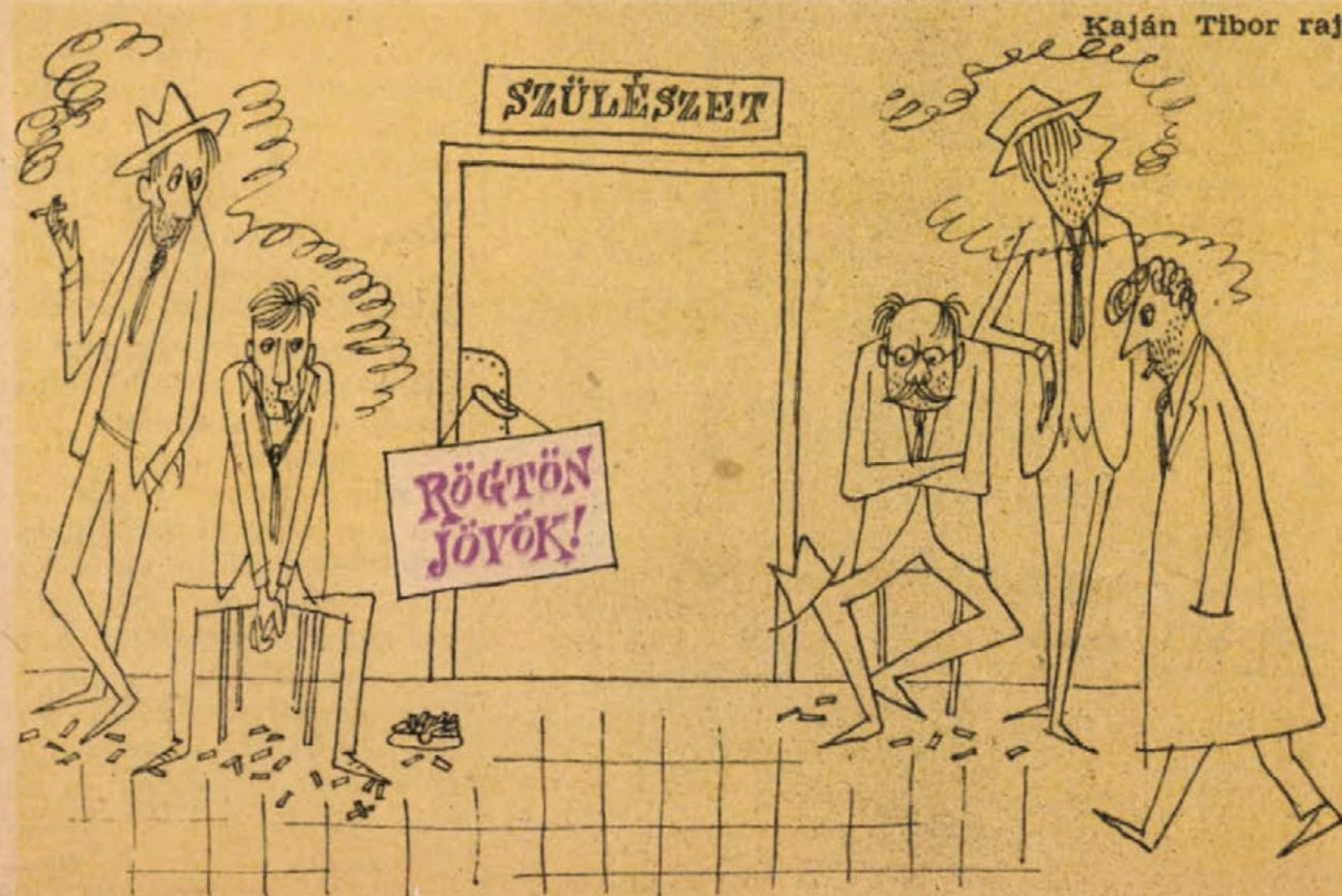

Mészáros András rajza

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

FALON INNEN falon túl

A nagyforgalmú Közért tele van türelmetlen vásárlóval. A pultnak nevezett kétméteres üvegfal tövében férfiak, nők, gyerekek topognak és a parizerrudak, a kötözöttsonka-garmadák, a kenőmájas-hengerek, a sajttéglák, a konzervdobozok, a töpörtyűstálak, az uborkásüvegek közötti gyér réseken átleselkednek a fal mögé, ahol néha megvillan egy ide-odacikázó emberi alak — férfi vagy nő, azt nem lehet megállapítani. Időnként felhangzik a mélyből egy megkínzott hang: — Tessenek kérni! — mire az üvegfalon innen idegesen a magasba nyúlnak a karok és felharsan egy görögös kórus, amely mintha segítségért esdekelne. Egy kis töpörödött anyóka — az üvegfal közepéig sem ér fel — a mélyből nyöszörögve könyörög egy kis liptóiért, egy aprócska fiú egy felnőtt kabátját rángatva szipog, hogy emeljék fel, mert tíz deka parizerért küldték, a többi harsogva ismételgeti egy-egy élelmiszer nevét és ujjával az

üvegfalat bökdösi. A mélyből most megint felsír egy reménytelen hang: — Mit tetszenek parancsolni!?

— Helyet kérek! — csattan fel egy erélyes bariton és egy kövérkés férfi tör magának utat a fal felé. Jobb vállán létra, nyakában színházi gukker, balkezében öblös hangtölcsér. Villámgyorsan felállítja és fogai között egy apró jelzőzászlóval már kúszik is felfelé.

— Mi ez? — méltatlankodik a tömeg. — Ilyenkor csinálnak mozifelvételt?

— Csak csinálják, de televíziót, hadd lássa mindenik, mi folyik itt —, sipítja egy sovány nő.

A létra legfelső fokán csücsülő embert nem zavarja a lárma. Gukkerével megkeresi a mélyben álló segédet, meglobogtatja a zászlót, hogy felhívja magára a figyelmet, azután hangtölcséren leszól: — Üzenet a külvilágból! Kérek húsz deka sovány tarját.

— Mi történik itt? — hangzik most — és a fiókvezető áttöri magát a létráig. — Mit akar maga ott fönt, azon a létrán?

— Hogy mit akarok? Megmondom. Szemtől szembe akarok lenni az eladóval, hogy értelmesen közölhessem vele, mit kívánok vásárolni, látni akarom az árut, amelyből levág, látni akarom, mennyi maradékot suvaszt hozzá a levágott parizerhez, látni akarom a tétován ide-oda billegő mérleget, amikor megáll, egyszóval: vásárolni akarok.

A tömeg helyesel, a létrás ember megkapja a csomagját, lemászik, fürgén összeszedi az eszközeit és kifelé indul.

— Hagyja itt a létrát — könyörög egy nő.

— Legalább azt a szócsövet — rimánkodik a másik, de a férfi tagadólag int: — Sajnos, nem tehetem, még tíz deka mentholos cukrot kell vásárolnom itt, a szomszédos „Osz-posz" édességboltban.

Urai Dezső

A humor Könyvéből

GRAZIA DELEDDA, olasz írónő látogatást tett az egyik milánói női börtönben. Az igazgató kíséretében sorra járta a cellákat, néhány szót váltva ezek lakóival. Mikor a börtönfolyosó végén feltárult előtte az utolsó ajtó, az írónő két kevéssé rokonszenves alakot látott a félhomályban, s halkan jegyezte meg az igazgatónak:

— Micsoda szörnyű arcvonások, az eredendő bűn van rájuk írva. Ezektől aligha fog szabadulni!

— Ezektől nem — válaszolta a börtönigazgató. — De engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet és a lányomat, akiknek nevében elnézést kérek, hogy ilyen szerényen fogadják otthonukban.

VERDI, a nagy komponista, éppen dolgozószobájában ült, amikor egy hatalmas, vállas, atlétatermetű, borzashajú fiatalember rontott be hozzá.

— Mester — szólt lelkesen — egy szimfóniát komponáltam és azt el kell hogy játsszam önnek.

Verdi nem mert ellenkezni. A fiatalember a zongorához ült és kitartó buzgalommal játszotta el rettenetes szerzeményét.

— Nos, hogy tetszett? — kérdezte Verdit. — Véleményét szeretném hallani. A legőszintébb véleményét.

— Uram — válaszolt Verdi panaszosan —, hogyan mondhatnék őszinte véleményt, amikor ön annyival erősebb nálam.

Az igazi háziás feleség

Schwott Lajos rajza

Az év legszomorúbb hirdetése

Keserű humor jellemzi azt az apróhirdetést, amely a new york-i lapok szerint a fenti címet kiérdemelte. A hirdetés így hangzik:

„Használatlan menyasszonyi ruha minden elfogadható áron eladó."

AKI ÖSSZE TUDJA EGYEZTETNI...

Pusztai Pál rajza

Külföldről jelentjük

Lángoló szerelem

Alfonso Lalidos a spanyolországi Toledóban felgyújtotta jegyese, szenyorita Pasenos szüleinek a házát. Ezt követően élete veszélyeztetésével kimentette a lányt a lángokból. Tettének oka: néhány nappal előtte, amikor szerelmét eképp vallotta meg „a tűzön át is az enyém leszel" — a lány végigmérte és szkeptikusan nevetett csak.

Lefegyverezte

Caracasban (Venezuela) bíróság elé állították egy férfit engedély nélküli fegyvertartás miatt. A bíró előtt így védekezett: Kérem, én adóbeszedő vagyok, nekem szükségem van a fegyverre.

A bíró azon az alapon, hogy hivatásánál fogva nap mint nap életveszélynek van kitéve, a vádlottat felmentette.

Műélvezet

Vasvári Anna rajza

A IX. szimfónia.

Bridgezett-e Leonardo da Vinci?

Napok óta nyugtalanít ez a kérdés. Azóta, amióta olvasom, hogy az építők Rózsa Ferenc kultúrotthonában Leonardo da Vinci bridgeverseny folyik.

Tudott dolog, hogy a renaissance korának ez a csodálatos alakja igazi homo universalis – univerzális tudású ember volt. Halhatatlan képzőművészeti alkotásain kívül új eredményekkel gazdagította a ma-

tematikát és a fizikát, művészet-elméleti könyvet írt, repülőgépet szerkesztett, nagy eredményeket ért el az anatómia tudományában. De hogy mindezeken felül még a bridge-nek is mestere lett volna – erről mindmáig nem tudott a közvélemény.

Az új felfedezés izgalmával vetettem magam a kutatásba. Az eredmény lesújtó. Leonardo da Vinci mindannak mestere volt ugyan, amihez az ő korában csak érteni lehetett, bridgezni azonban még ő sem tudott. Mégpedig annál az egyszerű oknál fogva, mert a bridge néven ismert népszerű kártyajátékot alig négy évszázaddal halála után találták fel.

Mi indíthatta hát az építők kultúrotthonát arra, hogy a „Mona Lisa", a „Sziklás Madonna", meg az „Utolsó vacsora" halhatatlanságát még egy bridge-verseny névadójának hírnevével is megtoldják? Alighanem annak az utóbbi időben lábrakapott divatnak esett áldozatul, amely a haladó hagyományok ápolása jegyében minden összejövetelt, versenyt, mozgalmat egy-egy nagy ember nevével „dekorál". Még akkor is, ha annak, szegénynek, az égadta világon semmi köze sem volt a rendezvényhez.

Mert Divat őfelségét minden jótét léleknek szolgálni kell. A Leonardo da Vinci bridgeverseny szellemében hadd járuljak hozzá ehhez én is egy szerény ötlettel.

A filozófia fejlődését nagyon népszerűsítené az a plakát, amely öles betűkkel hirdetné:

„ARISTOTELES
ROCK AND ROLL
BEMUTATÓ"

Persze a bridge nagyjait sem szabad megsérteni. Rendezzenek sürgősen „Culbertson képzőművészeti kiállítás"-t.

T. Zs.

Le a büfoksáciával.

Igen Tisztelt Illetékes Szerv,

mit sem törődve a dohányzó emberek esetleges átkaival, bátorkodom azt javasolni, hogy szép fővárosunk mindama büféiben, amelyekben kitűnő ételeket szerény áron állvafogyasztás keretei között bocsátanak a nagyközönség rendelkezésére, a dohányzást tiltsák be, méghozzá szigorúan. Javaslatom indokául tisztelettel az alábbiakat említem meg.

1. Az említett büfék igénybevételéhez mindenkinek joga van. Ezzel szemben e büfékbe étkezés vagy kávézás céljából jóízlésű ember hovatovább be sem léphet, olyan elképesztő a rend és a tisztaság hiánya. A büfék fáradhatatlan dolgozóit nem érheti gáncs emiatt. Ők tiszta fehér köpenyeikben, tiszta tányérokon, tiszta evőeszközök kíséretében kitűnő ételeket szolgáltatnak ki. Amit azonban e büfék vendégei művelnek, az tovább nem tűrhető. Nem állítom, hogy a dohányzás betiltásával egyszeriben rendbejön minden, de állítom, hogy rendkívül megjavulna a helyzet.

2. Ahol a dohányzás tilos, ott a levegő tiszta, vagy mindenesetre tisztább. Jelenleg büféinket a sűrű, jól vágható cigarettafüst jellemzi. Ez a füst árt azoknak a dolgozóknak, akik naponta nyolc órát állnak a pult mögött, de árt az ételnek is, amelyeket a nagy forgalom következtében nem lehet elzárva tartani, s végül undort kelt azokban, akik nem dohányzók ugyan, de olcsón és jót szívesen esznek.

3. Ahol a dohányzás tilos, ott nem áll garmadában a bűzlő cigarettacsikk, jó esetben a hamutálcában, kevésbé jó esetben a padlón.

4. Ahol a dohányzás tilos, ott a vendégek étkezés után nem szívesen maradnak, hanem sietnek rágyújtani. E büfék rendeltetése az, hogy az emberek néhány perc alatt olcsón ehessenek, s nem az, hogy étkezés után csoportokba verődve hosszasan vitassák a várható futballeredményeket, sem az, hogy a ténfergő tömegben engedékeny hölgyek ismeretségét vadásszák.

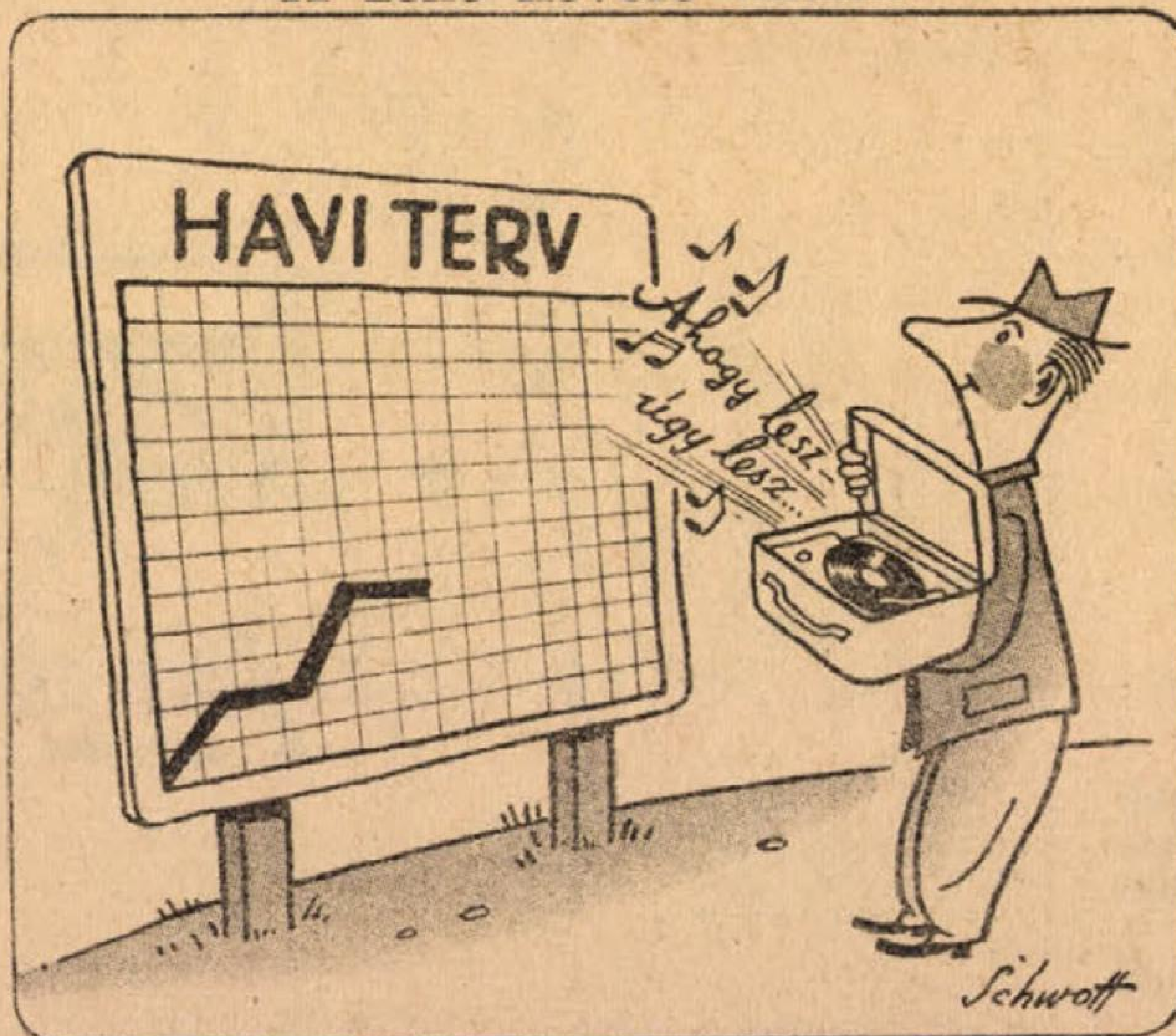
Lehet, hogy a dohányzási tilalom eredményeképpen csökken majd a *„törzsvendégek"* száma, de bizonyosan emelkedik majd a forgalom azok révén, akik ma még – jó ízlésük alapján állva – elkerülik a büféket.

Bátorkodom végül még megjegyezni, hogy javaslatommal kapcsolatban *újítási díjra nem tartok igényt.* Az ötlet ugyanis nem az enyém. Nemrégiben Prágában jártam, ahol feltűnt nekem, milyen civilizált körülmények között tud megebédelni vagy megvacsorázni a prágai járókelő, néhány koronáért. A pesti és prágai büfék nagy színvonalkülönbségének okán órákig tűnődtem, amig az egyszerű magyarázatra rájöttem. *A prágai büfékben nem szabad dohányozni.* Kövessük a jó példát!

Kérem t. Címet, válaszoljon javaslatomra mielőbb.

Tisztelettel
T. L.,
(aki egyébként erős dohányos).

A zene nevelő hatása

Arccal a Visegrádi-utca felé...

Budapest legcsúfabb, legelhanyagoltabb házai közé tartoznak a Visegrádi utca 4–6–8–10. számú házai. Még a 13 évvel ezelőtt elszenvedett (és azóta egyre súlyosbodó) roncsolások nyomait viselik orcáikon. És nem szerepelnek a tatarozandó házak sorában, holott naponta tíz- és tízezer ember halad el előttük, a Budapest—Újpest közötti villamos-átszállás révén. He-

lyes-e főként a külföldről érkező idegenforgalom számára szépíteni fővárosunkat? Nem kívánhatják-e meg maguk a pestiek is, hogy 13 évi elhanyagoltság után az egyik legforgalmasabb utcájukat rendbehozzák?

A Fővárosi Kertészet 1955. május elsejére ígérte a Visegrádi-utca 5/b–5/c házak körüli telkek parkírozását. Ez is elmaradt. A hihetetlenül rendetlen, lármás utca, amely pedig a párttörténetből is jól ismert nevet visel, — kéri a hatóságokat, fordítsák figyelő arcukat egyszer őfeléje is.

(sz.)

Csőtészta

Nagyon szeretem a vékony, rövidszárú csőtésztát. Sajnos, ilyen vékony makarónit ritkán lehet kapni, mert egyre vastagabb csőtésztát skatulyáznak a Tésztagyárban. Egy ideig mérgelődtem a folyton folyvást vastagodó tésztán, azután beláttam, hogy bele kell nyugodni abba, hogy nemsokára már csak egyetlen vastag csőtészta fér el a dobozban.

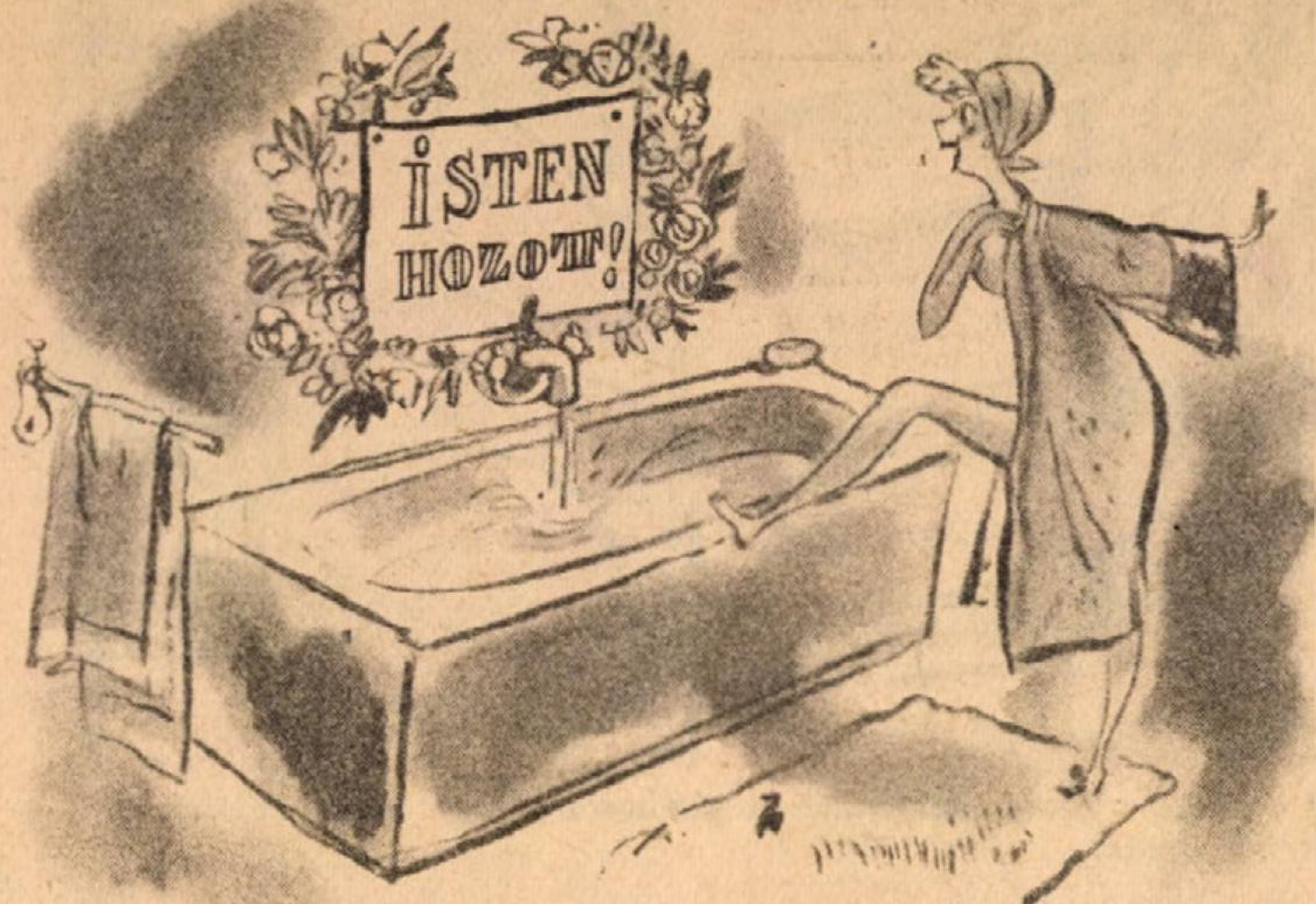
Igen, megnyugodtam, de azért foglalkoztatott a csőtészta problémája. Még éjszaka is erről az ételneműről álmodtam, még pedig azt, hogy egy vastag csőtészta nem fért bele a dobozba. A gyár erre előkerített rengeteg régifajta cipődobozt, és így már óriási méretű csőtésztát is lehetett gyártani. Méghozzá egy darabban. Sőt, később már tetszés szerinti méretben lehetett csőtésztát rendelni . . .

Ilyen fura álom után, kora reggel elmentem a KÖZÉRT-be, ahol örömmel vettem tudomásul, hogy *ismét van vékony csőtészta.* Kértem egy félkilót. Ezt a félkiló makarónit hatalmas dobozban adták át. Lemértem a dobozt, pontosan félméter hosszú volt és zötyögött benne az én félkiló csőtésztám. Olyan sok papírunk van, hogy így kell pazarolni a kartonlapokkal?

Tatár István
XIII., Róbert K. krt. 39.

Víz!

Toncz Tibor rajza

Örömünnep az ötödik emeleten

A GYENGÉBB NEM

Az angol lapok az elszörnyedés és a kuncogás hangján számolnak be egy nem mindennapi fegyelemsértésről. Mavis Ashton, 18 éves kis katonalány (leszerelés előtt) egy kicsit berúgott, s amikor a járőr el akarta vinni, Mavis kisasszony nekitámadt Hutton káplárnak, s úgy agyba-főbe rúgta, és verte, hogy a káplárt kórházba kellett szállítani. A harcos kislány megfékezése viszont már semmi gondot nem okozott, mert Maviska az incidens után azonnal elaludt.

A dologhoz még tudni kell, hogy Mavis közlegény magassága mindössze 157 centiméter, a kápláré pedig 186.

A hölgy 28 nap laktanyafogságot kapott. Majd máskor meggondolja, hogy fog-e védtelen dromedárokat bántani!

ÖTVEN DOLLÁROS JÓSLAT

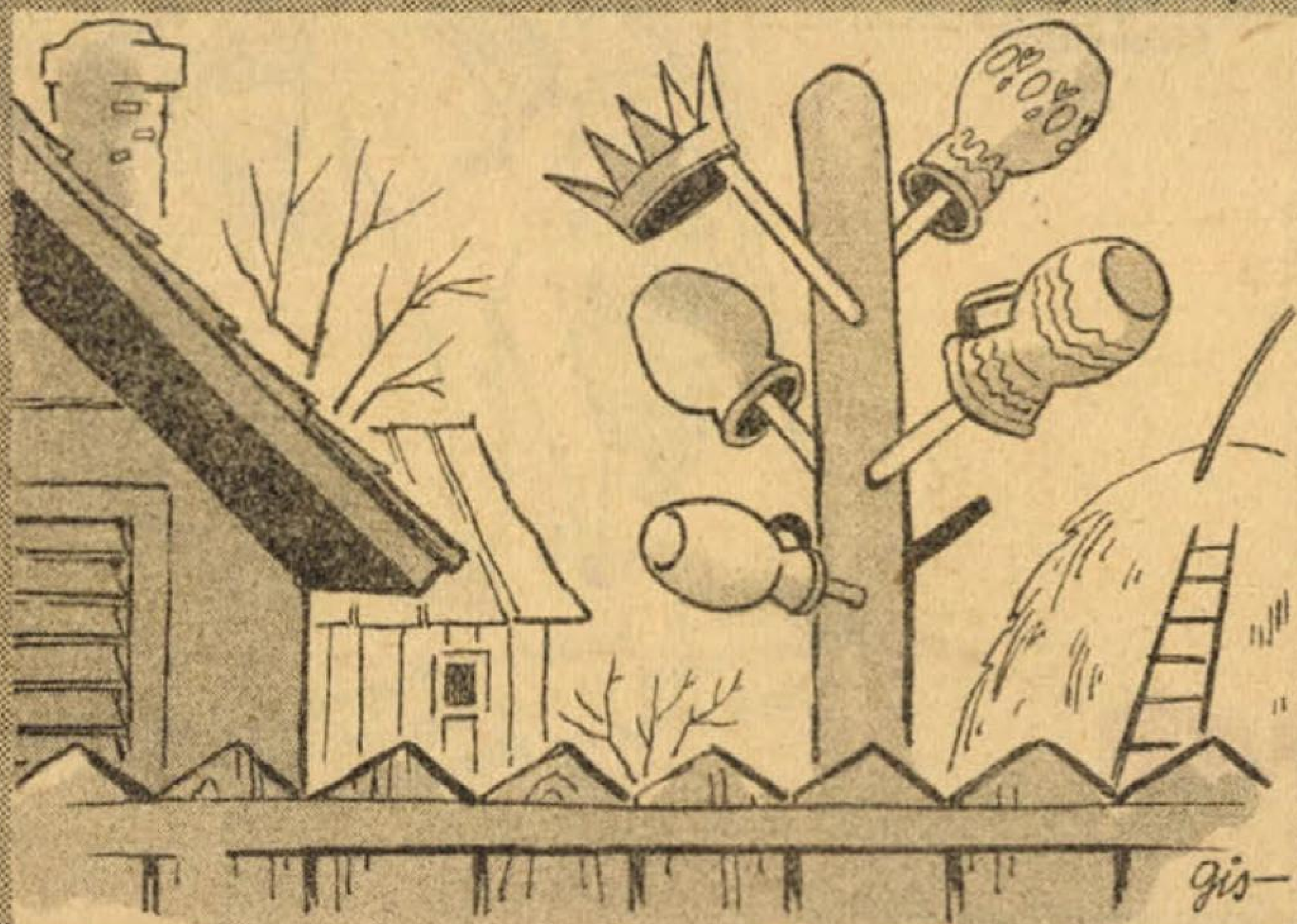
A nyugati világlapok idei legnagyobb szenzációját Sarah Churchill, a hírneves angol politikus színésznő lánya szolgáltatta, aki mint ismeretes, berúgott állapotban súlyos botrányba keveredett két kaliforniai rendőrrel. Nyolc órai őrizet után szabadlábra helyezték a harcias művésznőt és ügyében a rendőrbíróság mondott ítéletet. A két rendőr egybehangzó vallomása szerint Sarah Churchill az őrszobán a következő kijelentést tette:

— Csinálhatnak, amit akarnak! Amerikát már régen elsöpörték a föld színéről, amikor Anglia még mindig nagyhatalom lesz.

A rendőrbíró a politikai jóslatot ötven dollár pénzbírsággal méltányolta.

Egy vidéki kiskirály

Szegő Gizi rajza

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Hogy örül majd Pistike a csokoládénak ...

– Ilyent még én sem ettem.

– Meg kell kóstolni ...

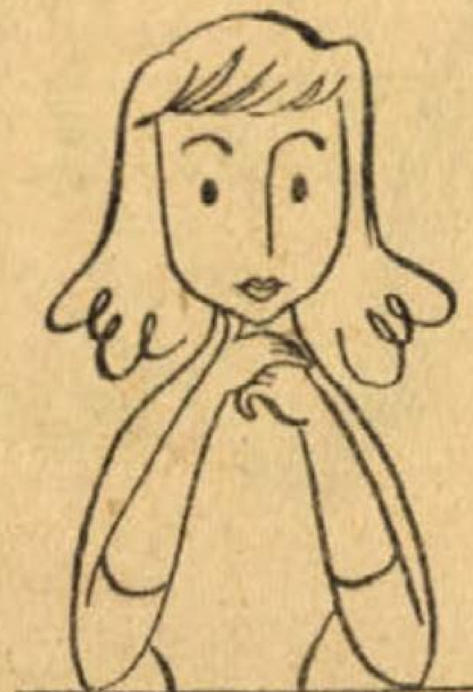
– Jaj, de finom!

– Remek!

– Ilyen kicsit azért mégsem lehet odaadni ...

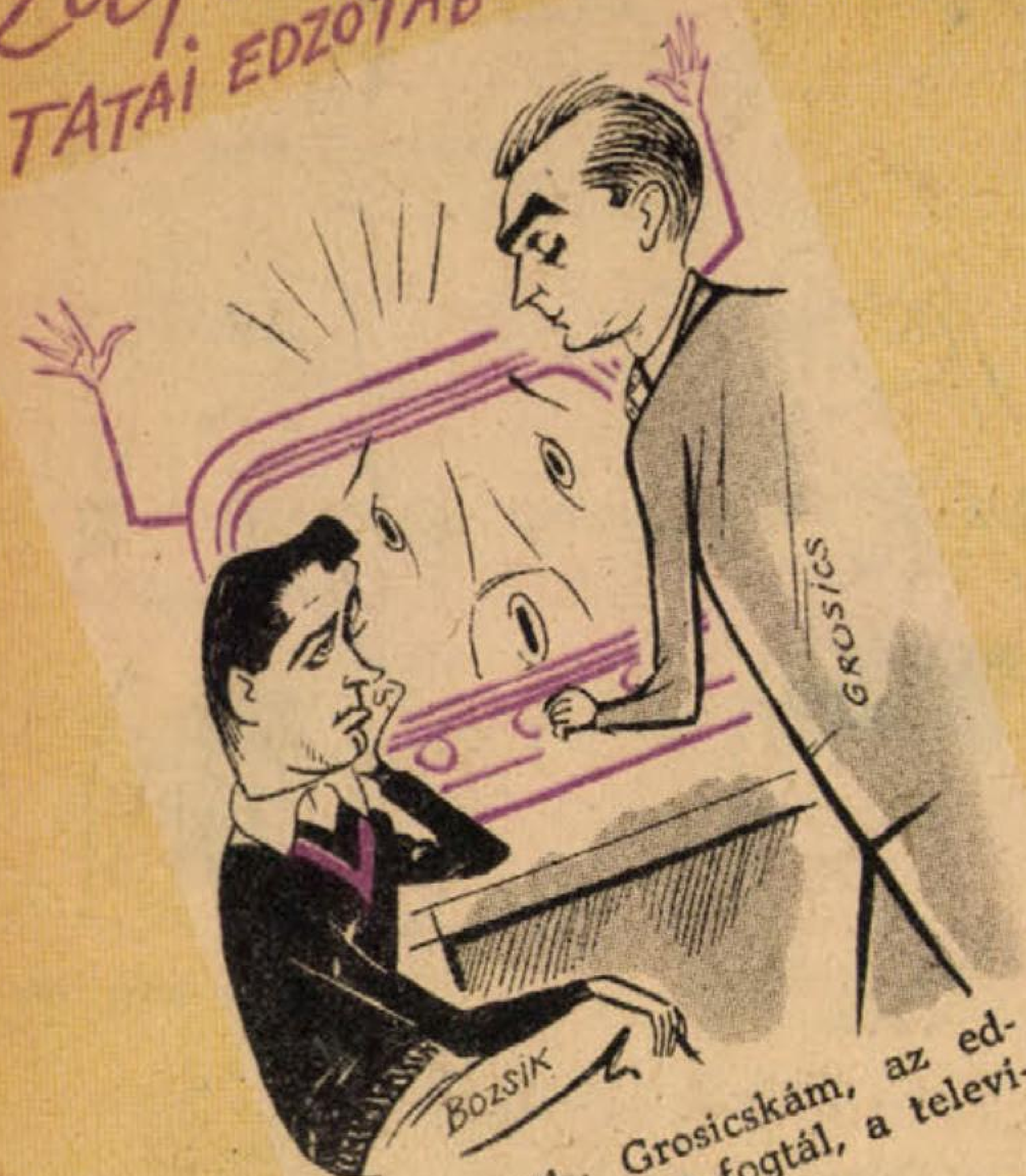

– Na, majd veszek másikat ...

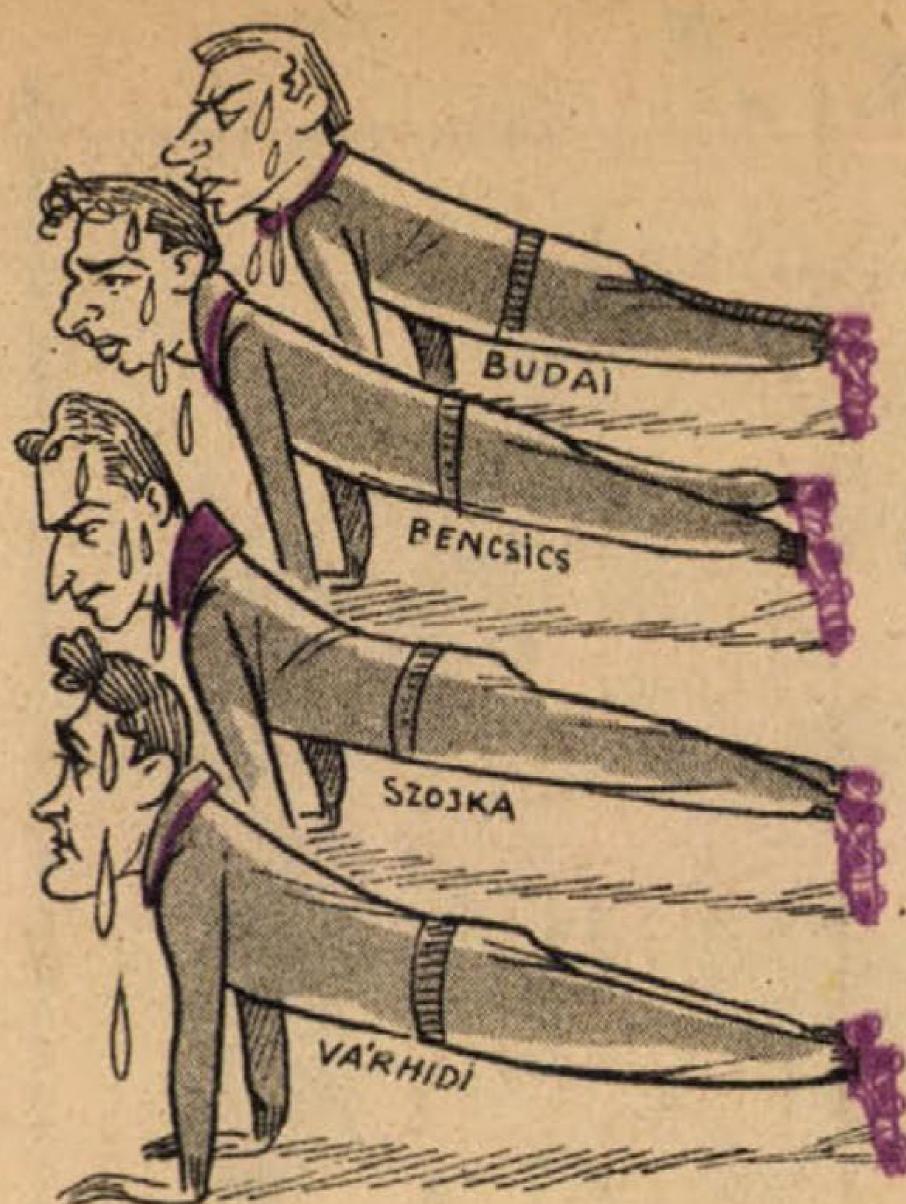

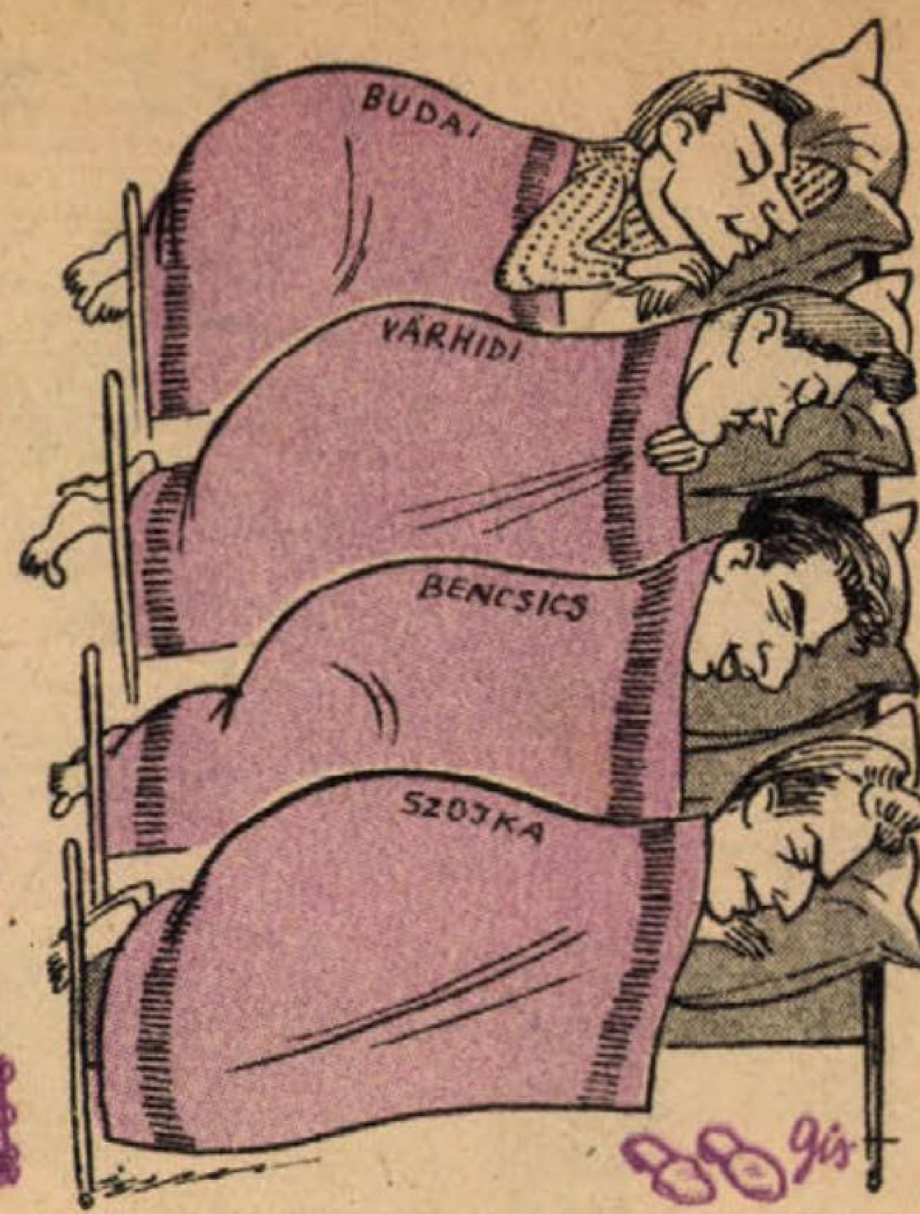
– Hallom, hogy rossz voltál! Pedig csokoládét akartam hozni neked!

Rajzos riport
A TATAI EDZŐTÁBORBÓL

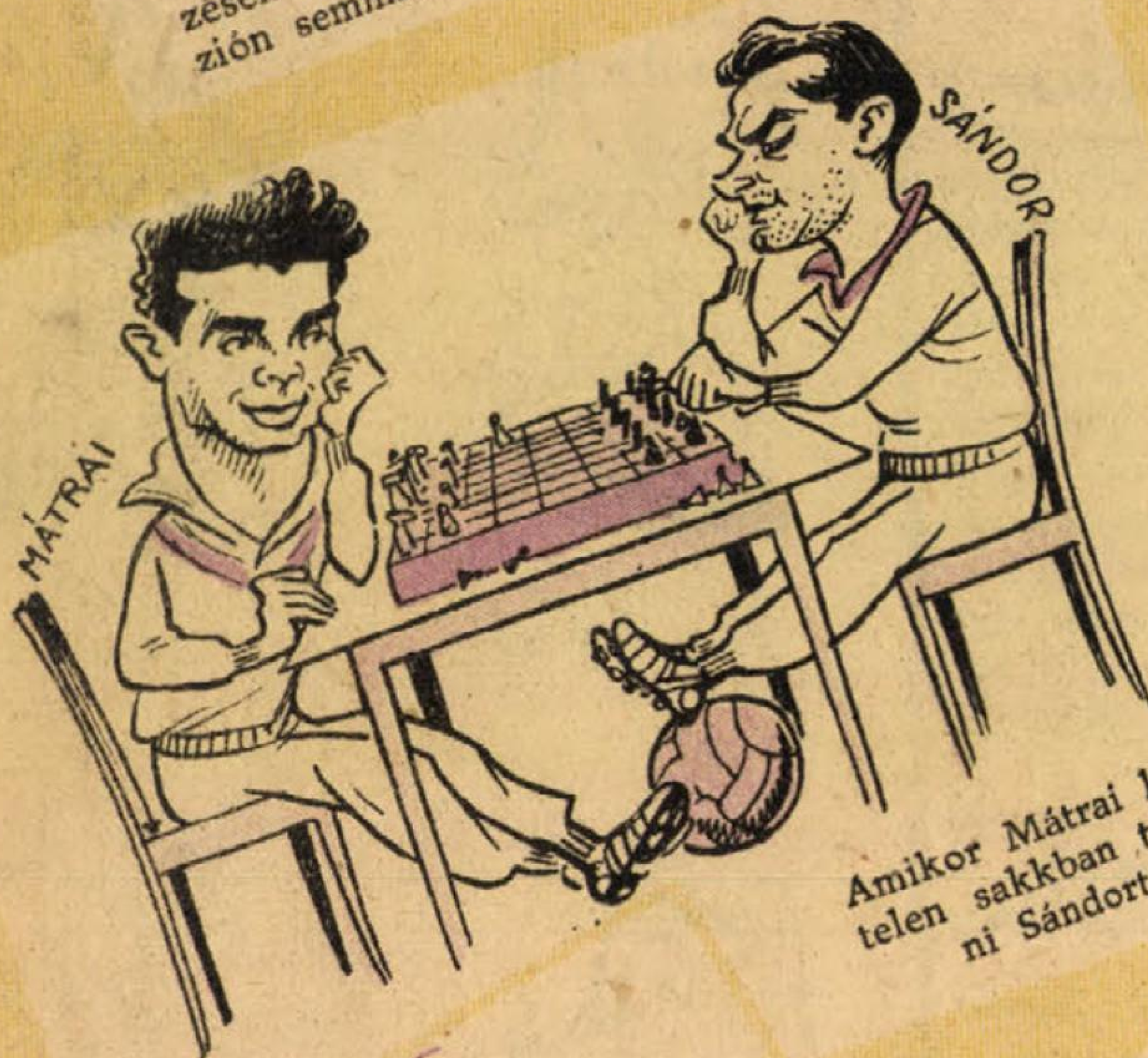

Bozsik: Grosicskám, az edzésen mindent fogtál, a televízión semmit . . .

Az edzésen annyit fekszenek a játékosok, hogy utána rögtön le kell feküdniük.

Amikor Mátrai képtelen sakkban tartani Sándort.

Hidegkuti még az esőt is kicselezi.

A Ludas Matyi látogatást tett a tatai edzőtáborban a világbajnokságra készülő futballistáknál. Azt tapasztaltuk, hogy lelkesen, jókedvűen, vidáman készülnek a stockholmi VB-re. Ezt rajzos riportunk is bizonyítja.

Régi szokás szerint a tatai újoncokat „felavatják". Friedmanszky mindenre felkészült . . .

Kerezsi, a kiváló tornász-edző, feláldozza magát és tizenegy helyett eszik, hogy meg ne hízzanak a fiúk.

Szegő Gizi
és
Palásti László
riportja

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12,— Ft. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.